İ. Gürdal
tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

HALKIN KURTULUŞU

2 Ekim 1978
500 kuruş

129

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Egemen sınıflar ABD Emperyalizmi ile nikah tazeledi

Ambargo kalktı, Amerikan üsleri faaliyetini yine açıkça yürütecek

ÜÇÜNCÜ YOL

- FAŞİSTLERİN ve REVİZYONİSTLERİN «ULUSAL SAVUNMA» İÇİN VAAZETTİKLERİ: İKİ SÜPER DEVLETTEN BİRİNE DAYANMAK.
  "YA AMERİKA, YA RUSYA
  YA NATO, YA VARŞOVA"
- CHP'NİN AMBORGO KARŞISINDA İZLEDİĞİ ÇİZGİ BÜTÜN EMPERYALİSTLERE GÜVEN VERMEK ve ABD'YE TESLİMİYET
- «ÜÇ DÜNYACI» REVİZYONİSTLERİN YOLU DEMİRELLERİN, TÜRKEŞLERİN, PENTAGON GENERALLERİNİN VE ECEVİT'İN YOLUDUR.
- HERTÜRDEN BURJUVA SİYASİ AKIMIN BEYAZ BAYRAKLARI ÜZERİNDE EMPERYALİZMLE İŞBİRLİĞİ VE TESLİMİYET YAZARKEN DEVRİMCİ PROLETARYA ŞU ŞİARLARI SAVUNUYOR:
  «EKONOMİK, ASKERİ, DİPLOMATİK, SİYASİ HANGİ ALANDA OLURSA OLSUN EMPERYALİSTLERLE İMZALANMIŞ OLAN KÖLELİK ANLAŞMALARI VE ONLARA VERİLMİŞ BÜTÜN İMTİYAZLAR KALDIRILACAK; ÜLKEMİZ TOPRAKLARI ÜZERİNDE TEK BİR EMPERYALİST ASKERİ BİRLİK VE ÜS BIRAKILMAYACAKTIR.»
  «ULUSAL SAVUNMA SİSTEMİ, HALK ORDUSU VE HALK MİLİSLERİ YOLUYLA HALKIN SİLAHLANDIRILMASINA DAYANACAKTIR.»

Yazısı 7. Sayfada

HALKIN KURTULUŞU

Neyin mirası?

CHP reformistleri iktidara geldikleri günden bu yana bir "enkaz" edebiyatıdır tutturmuş gidiyorlar.

Hükümetin aldığı her tedbirin. 'açılan' her 'paketin' arkasından televizyon kameralarında boy veren, basın ajanslarına demeç üstüne demeç yetiştiren Başbakan ve bakanların ağızlarından düşürmedikleri söz "MC'nin enkazıdır."

CHP reformistleri "eğer MC'den çok ağır bir ekonomik miras devralmamış olsaydık, halk yararına çok iyi işler yapacaktık demektedirler. Ve onlar halka karşı yürüttükleri her türlü ekonomik ve siyasi uygulamanın sebebini 'MC'den devraldıkları ağır ekonomik mirasa' bağlamaktadırlar.

CHP hükümeti devalüasyon yaparak TL'nın satınalma gücünü mü düşürdü, veya TL'yı SDR sistemine mi bağladı, reformistlerin ve yandaşlarının gerekçesi hemen hazır: Bu karar MC zamanında alınmadığı için CHP hükümeti tarafından alınmak zorunda kalındı. CHP hükümeti günahsız.

IMF ile kredi anlaşması imzalanarak Türkiye halkının boynuna yeni kölelik zincirleri mi geçirildi, bütün reformistler ve sadık köşe yazarları haykırıyor: CHP'nin bu işte bir günahı yok. O, MC'nin zamanında yapamadığı bir işi yapmak zorunda kaldı. Üstelik hayırlı bir iş yaparak Türkiye'yi döviz darboğazından kurtardı.

Benzinden, şekere, basmadan, ayakkabıya kadar bütün zorunlu tüketim maddelerine bir dizi zam mı yapıldı, düzen savunucusu bütün reformistler ve kendisine demokrat payesi verenler avaz avaz bağırıyor: MC'nin mirası. MC zamanında bu kararı alamadığı için CHP hükümeti cesaretle böyle bir karar almak zorunda kaldı.

İşçiler, köylüler ve bütün emekçi sınıflar aleyhine daha bir dizi tedbir mi uygulamaya sokuldu; reformistler ve yandaşları hemen hazır cevap: Devletin batmasını mı istiyorsunuz? vb. vb...

Bu örnekleri daha istediğiniz kadar uzatabilirsiniz.

Bunun karşısında da iplikleri çoktan pazara çıkmış faşist MC hükümetinin şefleri ve borazanları. Onlar da CHP hükümetine güllük gülistanlık bir Türkiye devrettiklerini savunuyorlar. "Ambarları zahire ile doldurduktan sonra hükümetten çekildiklerini" söylüyorlar.

Ve egemen sınıfların ve emperyalistlerin uşakları, eli kanlı Türkeşler, Demireller, Erbakanlar zulüm ve işkence üzerine kurulmuş iktidarlarını demagojik yalanlarla aklamaya çalışmaktadırlar.

Yani düzenin çürümüşlüğünün ve kokuşmuşluğunun ve emekçi halk üzerinde estirilen baskı ve soygunların sorumluluğunu kimse kabul etmemekte, her siyasi iktidar birbirinin üzerine yıkmaktadır. Bu temelde bugün tam bir kutuplaşma doğmuştur. Bir yanda CHP reformistleri, demokrat geçinen köşe yazarları ve türlü kılıktaki revizyonistler... Bir yanda da

Dev.Sa.7.Sü.8'de

- Dört yıllık ambargo süresince kamuoyuna kapatılmış gibi gösterilen Amerikan Üsleri NATO üsleri adı altında düzenli faaliyetlerini sürdürdüler.
- ABD emperyalizmi ile nikah tazelemenin şerefi, iktidara geldiğinden bu yana kendini egemen sınıfların dertlerini çözmeye adamış olan Ecevit'in
- Ambargonun kaldırılmasının diyeti ABD'ye bağlılığın pekiştirilmesi
- Dört yıllık ambargo serüveninin en önemli pazarlık konusu: Kıbrıs halkının kaderi
- Dört yıl boyunca MC'den CHP'ye kadar bütün burjuva yönetimler yılda 250 milyon karşılığında ulusun onurunu en açık ve rezil biçimde birkez daha ABD emperyalizminin ayakları altına atmak için yarıştılar.
- Ambargoyu kaldırmak için dört yıldır uğraşanların yaptıkları: ABD emperyalistlerinin önünde diz çöküp yalvarmak, gözyaşı dökmek, bazen kuru sıkı tehditler savurmak ve arkasından yine yalvarmak.
- Ambargonun kalkması için gözyaşı dökenlerin gösterdikleri gerçek Ulusal savunmanın ihtiyaçları «Ulusal savunmanın» altında yatan gerçek ise komprador burjuvazi ve toprak ağalığının çıkarlarının savunulması.
- Ülkemizi ABD emperyalizmine bir kez daha peşkeş çekenlerin şimdi en büyük endişesi: «Ya Rusya kızarsa!»

Yazısı 7. Sayfada

DEVRİMCİ DEMİR-İŞ KURULDU

Metal işçilerinin sınıf sendikası Devrimci Demir-İş Sendikası İskenderun'da kuruldu. Devrimci Demir-İş Sendikası yayınladığı kuruluş bildirisinde şöyle seslenmektedir. "Devrimci Demir-İş burjuvazi ile sınıf işbirliğini reddeden, sendika ağalarının her türlü barikatlarını yıkmaya yönelen metal işçilerinin geçmiş mücadeleleri ve devrimci mirası üzerinde yükselmektedir."
"Tüm metal işçilerini Devrimci Demir-İş Sendikasının çatısı altında toplanmaya ve sınıf güçlerini birleştirmeye çağırıyoruz" Proleter devrimciler Devrimci Demir-İş'in kurulmasını selamlamaktadırlar.

YAZISI 5. SAYFADA

101 Amerikan üssünden en büyük 27'si, 250 milyon karşılığında Amerika'ya yeniden satılan ülkemizin toprağıdır.

İstanbul-Örnektepe'de

FAŞİST TERÖR SÜRÜYOR

Polis de faşist milislerin yanında Örnektepe halkını yıldırma amacında.

İstanbul'un Örnektepe semtinde Eylül ayı başından itibaren yürütülen faşist terör geçen hafta içinde de sürdürüldü. Onlarca yaralama olayı ve Mustafa Yaşar ve Namık Kemal Apak adlı iki devrimcinin birer gün arayla faşist milisler ve POL-BİR'li polisler tarafından öldürülmesinden sonra 28 Eylül günü ortaokul öğrencisi Orhan Karaca MHP'li eşkiyalar tarafından pusuda katledildi.

Bundan üç gün önce 25 Eylül günü ise Örnektepe'nin merkezi yerindeki kahveyi basan dört faşist saldırgan, halkı otomatik silahlarla taradı. Sözkonusu saldırı bir fırında mazotların yakılması ve ortalığın dumana boğulmasıyla başladı. Fırından yükselen ve tertibin bir parçası olduğu sanılan dumanlar ortalığı kaplayınca fırın sahibine ait olan Özaydınlı apartmanından çıkan dört saldırgandan ikisi otomatik silahlarla kahvede oturmakta olan halkı taradı. Olay sonrası Örnektepe'ye gelen polis, içinde olayla ilgisi olmayan bir devrimci de olmak üzere üç kişiyi gözaltına aldı.

28 Eylül gecesi Örnektepe'de ekip arabasıyla gezen toplum polisleri halkı kışkırtmak için havaya ateş de açtılar.

28 Eylül gecesi sabah saat 3 sıralarında ise 12 Mart'ın toplu aramalarına benzer bir polis baskını gerçekleştirildi. Sabaha karşı yataklarından kaldırılan Örnektepe halkı binlerce polis ve mavi bereliler tarafından arandı. Yataklar söküldü, binlerce insana korku ve gözdağı verilmek istendi.

Örnektepe'de sürdürülen Türkiye'nin diğer yerlerinde oynanmak istenen oyunun bir parçasıdır. Nerede devrimci düşünce gelişmeye başlasa faşist milislerin ve polisin tertibi, terörü orada ortaya çıkmaktadır. Örnektepe'deki katliamlar, polis terörü işte bu oyunun parçasıdır.

Hükümet yurtlardaki binlerce öğrenciyi sokağa attı

Bir gece içinde yurtlardan atılan yüzlerce kız öğrenci.

Geçtiğimiz hafta Kredi ve Yurtlar Kurumu'na bağlı yurtlarda kalan binlerce öğrenci sokağa atıldı. Yurtların boşaltıldığı günler yükseköğrenimli gençlerin sınav dönemiydi. Son uygulama ile zaten bütün ülke çapında öğrencilerin yararlanabildiği az sayıda yurt da böylece kapatılmış olmaktadır.

Özellikle son birkaç yıl içinde çok sayıda yurt, polis, faşist çeteler ve yurt yönetimleri-

Dev.Sa.7.Sü.5'de

Seyyar satıcılar baskıları protesto ettiler

28 Eylül'de Topkapı seyyar satıcıları, polisin ve zabıta ekiplerinin tutumunu protesto etmek için İstanbul'da bir miting yapmışlardır. Miting ve yürüyüşe 500 kadar seyyar satıcı, arabaları ile katılmıştır.

Miting ve yürüyüş, İstanbul Seyyar Satıcılar Derneği'nin önderliğinde gerçekleşmiştir.

Topkapı seyyar satıcıları üzerinde polis ve zabıta ekiplerinin baskısı son zamanlarda iyice yoğunlaşmıştı. Belediye zabıta ekipleri polisle işbirliği yaparak seyyar satıcılar üzerine saldırdılar, onları coplayarak ve döverek tablalarını almak istediler. 12 seyyar satıcı emekçi arkadaşı gözaltına alarak, 2'sine işkence yaptılar. Bunun üzerine İstanbul Seyyar Satıcılar Derneği, bu baskıları protesto etmek için bir miting ve yürüyüş yapma kararı aldı.

Miting ve yürüyüş, çeşitli sudan bahanelerle engellenmek istendi. Miting sabahı tertip komitesinde görev alan bir arkadaş tutuklandı ve halen de tutuklu bulunmaktadır.

Miting ve yürüyüşe 500 kadar seyyar satıcı arabalarıyla katıldı. Miting boyunca "Hak Verilmez Alınır", "Satış Yeri Hakkımız, Söke Söke Alırız", "Yaşasın Haklı Mücadele-

Dev.Sa.7.Sü.5'de

Bu burjuva-feodal düzen, onları işsizliğe mahkum ediyor. Kendi ekmeklerini taştan çıkartmaya çabalarken de kafalarında zabıtası, polisi bitiyor. Bu kokuşmuş düzenin onlara söylediği şudur: "siz lanetlenmişler, siz açlığa mahkumsunuz"

Proleter demokrasisi gerçek demokrasidir

20 Eylül 1978'de Enver Hoca yoldaşın Arnavutluk Demokratik Cephe'sinin Genel Konseyi'nde yaptığı konuşmanın özeti 2. SAYFADA

Aydınlık gazetesinin Kontr-gerilla yayını üzerine

Yazısı 8. sayfada

ŞİKP ile MİR'in Şili Üniversitelerinde ortak mücadele platformu ve ortak bildirisi

YAZISI HALKIN KURTULUŞU yolunda GENÇLİK'TE

BÜTÜN ÜLKELERIN IŞÇILERI VE EZILEN HALKLAR BIRLEŞIN

ENVER HOCA:
"Proleter demokrasisi gerçek demokrasidir"

Enver Hoca yoldaş, 20 Eylül 1978 günü Arnavutluk Demokratik Cephesi Genel Kurulunda bir konuşma yaptı. Arnavutluk proleter devletinde gerçek demokrasinin uygulanmasını anlattı. Bütün diğer kapitalist-revizyonist ülkelerde gerçek demokrasinin niçin olmadığını gösterdi. Marksizm-Leninizmin devlet ve demokrasi, devrim ve proletarya diktatörlüğü ile ilgili temel öğretilerini anlattı. Bütün reformist ve revizyonistlerin, gerçek demokrasi olan proleter devletine ve sosyalist Arnavutluk'a nasıl saldırdıklarını belirtti.

Halkın Kurtuluşu yayınları bu konuşmanın bütününü, önümüzdeki günlerde bir broşür olarak yayınlayacaktır. Aşağıda Enver Hoca yoldaşın konuşmasından bölümler aktarıyoruz:

"Bilindiği gibi Halk Meclisi Prezidyumu, Halk Meclisi'nin 8. yasama dönemi için bu yıl 12 Kasım'da yapılacak olan temsilci seçimine ilişkin kararnameyi yayınlamış bulunuyor... Arnavutluk halkı, önümüzdeki seçimlerden, Partinin Marksist-Leninist çizgisinin doğruluğundan kesinlikle emin ve onu harfi harfine uygulamaya kararlı olarak, bu çizgi etrafında her zamankinden daha sıkı bir biçimde birleşmiş olarak çıkacaktır...

"Ne kadar 'demokratik' geçinmeye çalışırlarsa çalışsınlar, burjuvazinin siyasi partileri tarafından yönetilen devletler, gerçekte faaliyetlerinde bireysel ya da toplumsal olsun, gerçek demokrasinin ve özgürlüğün en ufak bir parçasına sahip değillerdir... Burjuva demokrasisi, sizin şu ya da bu kişiyi gazetelerde, toplantılarda ya da parlamentoda eleştirmenize izin verir. İktidardaki parti ve hükümeti eleştirmenize izin verilir; istediğiniz kadar konuşabilirsiniz. Fakat bu, hiç bir şeyi değiştirmez... Çünkü kapitalist ekonomik ve siyasi iktidar, egemen sınıfa, mali oligarşiye karşı çıkan herkese, aygıtıyla bir canavar gibi saldırmaya hazırdır.

Enver Hoca daha sonra şunları söyledi:

"Lenin ve Stalin'in Sovyetler Birliği, Kruşçevci revizyonizm tarafından yıkılınca, Titoculuk, Yugoslavya'da kapitalist bir rejimin temellerini atınca, Arnavutluk Emek Partisi dışında diğer komünist partiler dejenere oldular ve burjuva, kapitalist toplumu yönetmek için sermaye partileriyle yakın işbirliği arayan revizyonist, reformist partiler haline dönüştüler.

Devlet iktidarı, Marksist-Leninist bir çizgi izlemeyen, proletaryanın partisi olmayan tek bir partinin elinde olduğu zaman, o hiç bir zaman sosyalizmin inşasına önderlik edemez. Bu durumda yeni burjuvazi iktidarı proletaryanın ve onun doğal müttefiklerinin zararına tedrici bir şekilde ele geçirir. Bu süreç, Yugoslavya, Sovyetler Birliği ve diğer birçok eski halk demokrasisi ülkelerinde tamamlandı...

Enver Hoca sözlerine şöyle devam etti:

"Modern revizyonizmin gündeminde, onun görüşlerinin, teorilerinin ve pratiklerinin özünü oluşturan reformizm vardır. Reformizm, Marksist-Leninist ideolojiye ve kapitalizmin şiddete dayanan devrim yoluyla yıkılmasına karşıdır. Proleter devrimin itici gücü, proletarya ve onun müttefiklerinin, yoksul köylülüğün ve diğer ezilen sınıfların burjuvaziye, tekelci devlet sermayesine, mali sermayeye karşı acımasız sınıf mücadelesi iken, reformizm, sınıf mücadelesinin, sosyalist devrimin ve proletarya diktatörlüğünün gerekliliğini inkar etmektedir. Bu yüzden reformizm, devrimin mezar kazıcısıdır; Marksizm-Leninizmin zıttıdır. Bu yüzdendir ki, Sovyetler Birliği, Yugoslavya, Çin, eski sosyalist ülkeler gibi dünya çapında bütün revizyonist partiler tarafından da benimsenmiştir...

Enver Hoca sözlerine şöyle devam etti:

"Demokratik Cephe'miz dünyadaki gelişmeleri gerçekçi bir gözle görüyor. Onu, diyalektik materyalizm ve tarihsel materyalizm yönlendiriyor. Bu yüzden Demokratik Cephe'nin siyaseti sınıfsal niteliğe sahiptir. O, ülke içinde ve uluslararası alanda yürütülmekte olan sınıf mücadelesini daima göz önünde tutar. Kendisine bu mücadeleyi temel alır. Demokratik Cephe'miz dünya halkları için her şeyden önce de kurtuluş isteyen ve sermayenin boyunduruğu ve çizmesi altında acı çeken halklar için içten bir sevgi besliyor. Halklara özlemleri için elinden gelen desteği sağlıyor.

Arnavutluk, "kendi yağıyla kavrulan" küçük bir ülkenin tipik bir örneğidir. Onun amacı savaşlar kışkırtmak, ülkeleri ve halkları işgal etmek değildir... Bizim siyasetimiz şu ilkelerden dönmedi ve dönmeyecektir: Halklarla kardeş olmalıyız. Onlarla aynı amaçlarımız için birleşmeliyiz. Gerçek özgürlük, demokrasi, egemenlik ve bağımsızlık için, halkları ezen ve sömürenlere karşı mücadelede, yağmacı emperyalist savaşları kışkırtan ve hazırlayanlara karşı mücadelede halklarla biriz.

Titocular, Sovyet revizyonistleri ve Çinli revizyonist liderlerin Marksizm-Leninizme karşı sadakatsizliklarını ve ihanetlerini mahkum ettik. Bu gerici revizyonist gruplardan kopmamızın nedeni önemsiz değil, derin ideolojik ve siyasi nedenlerden dolayı idi. Bu nedenler yalnızca ulusal nitelikte değildi. Çünkü yalnızca Arnavutluk ekonomisinin çıkarlarını etkilemedi. Hayır. Daha çok uluslararası bir karakterdeydi ve öyledir. Çünkü onlar, halkların dünya proletaryasının ve ilerici insanlığın uğruna savaştığı büyük ilkele-

De.sa.7.sü.3'de

BİR ALKIŞÇI DAHA: DENG SİAO-PİNG
Camp David anlaşması, emperyalizmin ve siyonizmin hizmetindedir

Anlaşmadan sonra Filistin halkının üç düşmanı ne dedi?

Carter:
"Filistin Kurtuluş Örgütü'nün yok olması iyi olacak".
(25 Eylül)

Begin:
"İsrail güvenlik kuvvetleri Batı Şeria ve Gazze'de beş yıl sonra da kalacaktır" (21 Eylül)
"Kudüs bölünmez ve İsrail'in başkentidir" (19 Eylül)

Sedat:
"Arap dünyası Camp Davit anlaşmaları etrafında birleşmelidir."
(20 Eylül)

Ortadoğu ile ilgili olarak Mısır Cumhurbaşkanı Enver Sedat ile İsrail Başbakanı Begin arasında iki anlaşma imzalandı. Amerika'nın başkenti Vaşington çevresinde Camp David'de imzalanan bu anlaşmaların özü nedir? Filistin ve Arap halklarına ne getirmektedir?

Birinci nokta, Filistin halkının kendi geleceğini belirleme hakkının yok sayılmasıdır. Yüzbinlerce Filistinli, 1948 yılından bu yana topraklarından atılmıştır. İsrail devleti bu topraklar üzerinde kuruldu. Camp David anlaşması, Filistin halkının anayurt topraklarını geri alma hakkını yok saymaktadır. Filistin halkının meşru temsilcisi Filistin Kurtuluş Örgütü'nü hiçe saymaktadır.

İkinci nokta, Arap toprakları üzerindeki siyonist işgalin sürdürülmesidir. İsrail saldırganları, Amerikan emperyalistleri ve diğerlerinin desteğiyle 1967'de Gazze şeridini, Batı Şeria'yı ve Golan tepelerini işgal ettiler. Daha sonra 1973'te Kudüs'ü (Jerusalem) işgal ettiler. Anlaşma, Golan ve Kudüs'ü bütünüyle İsrail'e bırakıyor. Batı Şeria ve Gazze de ise İsrail'in de yer aldığı bir geçici yönetim kuruyor.

BU SÖZDE ÇÖZÜM, EMPERYALİSTLERİN VE SİYONİSTLERİN ÇIKARINADIR

Camp David anlaşması, Filistin ve Arap halkları için barış getirmiyor. Varılan sözde çözüm, Amerikan emperyalizminin, İsrail saldırganlarının ve Sovyet sosyal-emperyalizminin çıkarınadır.

İki süper devlet arasındaki rekabet çerçevesinde Amerikan emperyalizmi Ortadoğu'da ileri bir adım atmış bulunuyor. Şimdi Enver Sedat, artık Vaşington'un en güvenilir dostları arasında yer almaktadır. Böylesi sahte bir barış, Amerikan emperyalizminin bölgedeki etki alanlarını korumasını sağlama bağlama çabasıdır. Amerikan emperyalizminin ve İsrail saldırganlarının durumu, Filistin halkının silahlı mücadelesi sonucunda sarsılmıştır. Bu sözde barış, bölge halklarının silahlı direnişini boğmak için bir tertiptir. Başta Sedat olmak üzere Arap gericiliğinin bir bölümünü de safına alan Amerikan emperyalizmi, kendi hegemonyasını sağlama bağlayan böylesi bir barışın mimarı olmuştur.

Brejnev revizyonistlerinin bu anlaşmaya karşı çıkışı, kendi sosyal-emperyalist emellerinin bir belirtisidir. Şüphesiz, Moskova çarları, Ortadoğu sorununun 'çözümünü', iki süper devlet arasında yapılacak pazarlıklara bağlamak istiyorlar. Birkaç yıldır, bu konudaki Sovyet önerisi, iki süper devlet arasında Cenevre'de bir konferans toplanmasıdır. Kaldı ki geçen yıl Brejnevlerin getirdiği öneri özünde Camp David'in kabul ettiğinden farklı değildir. Çünkü bu öneride de, İsrail devletinin meşru sayılması ve Filistin halkının kendi geleceğini belirleme hakkının çiğnenmesi yer alıyordu. Bu öneride de, İsrail'in işgal ettiği bütün topraklardan çekilmesi sözkonusu değildi. Dolayısıyla Sovyet sosyal-emperyalizminin ve ona bağımlı Arap gericiliğinin Camp David'e karşı çıkışları, Filistin ve Arap halklarının bağımsızlık özlemlerinin belirtisi değildir.

ÇİN REVİZYONİST YÖNETİMİ ALKIŞÇILAR ARASINDA

Filistin halkının şimdiye kadar bilip tanıdığımız düşmanları Camp David anlaşmasının alkışçıları oldular; bütün batılı emperyalistler, Yugoslavya, Romanya vb. Ancak Çin revizyonist yönetimi de, açıkça Camp David anlaşmasından yana yer aldı. Çin Başbabakan Yardımcısı ve kırk yıllık burjuva Deng Siao-ping geçen hafta bu anlaşmayı destek lediğini dünyaya duyurdu. "Üç Dünya Teorisi"nin karşı-devrimci ve halklara düşman yüzü, böylece Ortadoğu bölgesinde de teoriden çıkıp somut bir tutum haline geldi.

AYDINLIK YAZARLARI EMPERYALİST DEMAGOJİNİN HİZMETİNDE

Aydınlık revizyonistleri de bu koroya katıldılar. Kaba bir bakış dahi Aydınlık tayfasının Camp David'in alkışçıları arasında olduğunu gösteriyor. İşte Aydınlık'ın iki büyük başlığı: "İsrail İşgal Ettiği Topraklardan Asker Çekecek" ve Sedat: "Mısır, Arap Dünyasında Yalnız Değildir" Gerçek tam tersi. Anlaşma siyonist işgalin meşrulaştırılarak sürdürülmesini getiriyor. Aydınlık, Filistin halkına karşı, emperyalist yalanların propagandasını yükümlenmiş. Şunları yazıyor: "Şimdi Carter, Filisitin halkının milli haklarını tanımak gerektiğini söylüyor." Tam tersine, Filistin halkının haklarını hiçe sayan bu anlaşmanın baş mimarı Carter'dir. Birkaç gün önce verdiği demeçte de "Filistin Kurtuluş Örgütü"nün yok olması iyi olur" diyen gene odur. Aydınlık, Çin revizyonistlerinin siyaseti doğrultusunda Amerikan emperyalizmini övmek için açıkça yalandan kaçınmıyor. Bu arada diğer emperyalistler de övgüden pay almışlar: "Batı ülkeleri de İsrail'in işgal edilmiş topraklardan çekilmesini istiyor". 30 yıldır işgal edilmiş toprakları olduğu gibi bırakan anlaşmayı alkışlayanlar mı bunu istiyor? Bütün bu yalanların amacı: Amerikan emperyalizmi ve diğerlerinin yanında yer almak, Filistin halkına ve Arap halklarına saldıran bu anlaşmayı şirin göstermektir.

Aydınlık revizyonizmi, tıpkı Çin revizyonist yönetimi gibi sözde Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı olma bahanesi ile anlaşmaya alkış tutuyor. Bu, bir karşı-devrimcinin diğerine, bir emperyalistin bir diğer emperyaliste karşı olmasından başka nedir? Halkların düşmanı Çin revizyonistlerininmantığı şu: "Enver Sedat, Brejnev'e karşı çıktı. Rusya da Begin-Sedat buluşmalarına karşı çıktı. Şimdi de Camp David'e karşı çıkıyor. Sonuç: Camp David'i alkışlayalım. Çünkü Rusya'yı tecrit etti. Çin dış siyasetinin her alanında görülen bu mantık, yüzyılın başından beri emperyalistler arasındaki rekabetin alışılagelmiş tekrarıdır. Karşı-devrimci "Üç Dünya" yazarları, haydi cevap verin: Bu anlaşmada Filistin halkının hakları ne oldu? İşgal altındaki topraklarda yaşayan Arap halkı ne oldu? Bu toprakları çiğneyen siyonist orduları ve arkasındaki Amerikan emperyalistlerini alkışlıyorsunuz, onların cinayetlerini meşrulaştıran bu anlaşmayı alkışlıyorsunuz. Bu halkların cellatları safında apaçık yer almak değil midir?

Aydınlık kalemşörleri, bütün bu yalan dolandan sonra şunları yazıyorlar: "iki süper devleti dışarda bırakan, zayıflatan, siyonizmi teşhir eden her gelişme, her adım Filistin devriminin önündeki engelleri kaldırmakta ve Arap davasına hizmet etmektedir". Yalancılığın doruğunda, efendinizden madalya mı almak istiyorsunuz Aydınlık yazarları? Bu anlaşmayı bir süper devlet yani Amerikan emperyalizmi tezgahladı. Oyunu sahneye koydu ve uyguladı. Bu anlaşma siyonist işgali sürdürüyor. Siz, "iki süper devlet" derken dahi yalnızca birini kastediyorsunuz. Öbürünün de Filistin ve Arap halklarına düşmanlığına alkış tutuyorsunuz. Filistin devrimi, bu anlaşmanın getirdiği engelleri yıkarak gelişir. Bu anlaşma parçalanarak, işgal altındaki Arap toprakları kurtarılır. Camp David anlaşması, ne iki süper devleti zayıflattı, ne de siyonizmi teşhir etti. Teşhir olan, Çin revizyonist yönetiminin halklara düşman yüzüdür. Camp David anlaşması ile emperyalist karşı-devrimci koroya katılan Çin revizyonist yönetiminin sesi şimdi iyice duyulur hale geldi.

Filistin ve Arap halkları, bu anlaşmayı ve sosyal-emperyalizmin hegemonyacı planlarını parçalayarak işgal altındaki topraklarına kavuşacaklardır. Bütün emperyalistler ve onların yardakçısı Arap gericiliği, Filistin halkının anayurduna kavuşmasını engelleyemez.

Camp David Anlaşmasının şakşakçıları

ÇİN
Deng Siao-ping:
"Camp David anlaşmasını onaylıyoruz".
(21 Eylül)

BATI ALMANYA
Schmidt:
"Ortadoğu'da sürekli ve adil bir barış yolunda kararlı bir adım" (19 Eylül)

İNGİLTERE
Callaghan:
"Bu, Carter'in dikkate değer bir başarısıdır"
(19 Eylül)

YUGOSLAVYA
Tito:
"Anlaşmalar barışın gerçekleştirilmesi açısından sağlam bir temel oluşturuyor" (19 Eylül)

Birinci Çerçeve Anlaşmasının maddeleri

1) Filistin sorununu topyekün görüşüp karara bağlamak için yapılacak görüşmelere Mısır, İsrail ve Ürdün'den başka Filistin halkının temsilcileri de katılacak ve bu görüşmeler üç aşamada yapılacaktır:
   A- Mısır ve İsrail, Batı Şeria'da özerk bir yönetim kurulması için beş yılı aşmayan bir geçiş dönemini uygun bulmuşlardır. Geçiş dönemi ile ilgili görüşmelere Ürdün de çağırılacaktır.
   B- Mısır, İsrail ve Ürdün, Batı Şeria'da kurulacak bölgesel yönetimin biçimini birlikte saptayacaklar; Ürdün ve Mısır heyetleri isterlerse Filistin temsilcilerini de aralarına alabileceklerdir.
   İsrail birlikleri, belirli yerler dışında bu bölgeden çekilecekler.
   Güvenlik, İsrail ve Ürdün askerleri tarafından ortaklaşa sağlanacak.
   C- Üç yıl içinde yapılacak görüşmeler sonunda bu bölgenin yönetim biçimi kesinlikle saptanacaktır. Geçiş dönemi sonunda İsrail ile Ürdün arasında bir barış anlaşması yapılacaktır. Tüm bu görüşmeler sonunda Filistin halkının yasal hakları hükme bağlanacaktır.
2) İsrail'in güvenliği için tüm önlemler alınacak; komşu ülkelerin de güvenliği göz önünde bulundurulacak.
   Bölgede kurulacak polis örgütü İsrail, Ürdün ve Mısır subayları ile ilişki kurarak çalışacaktır.
3) Geçiş döneminde Mısır, İsrail, Ürdün ve Bölgesel Hükümet temsilcilerinden kurulacak bir komite 1967'den bu yana yerleşim merkezlerini değiştiren ya da değiştirmek zorunda kalan kişilerin güvenliği bozmamaları için çaba harcayacaktır.
4) Göçe zorlanmış insanların sorunlarını çözmek için Mısır ve İsrail ilgili taraflarla görüşmelere katılacaklardır...

Anlamı ve getirdikleri

1) Filistin halkının geleceğini belirleme şunların eline bırakılıyor.
   - İsrail siyonistleri. Filistin halkının baş cellatları.
   - Mısır gericiliği. Amerikan emperyalizminin ve siyonizmin ortağı.
   - Ürdün gericiliği (isterse). 1970 Eylül ayında onbinlerce Filistinlinin katili.
   A- Beş yıl boyunca siyonist işgalin sürmesine Mısır gericiliği destek olacaktır.
   B- Beş yıl boyunca Filistin halkını ezecek yönetimi, Mısır, İsrail ve isterse Ürdün yönetimleri sağlayacak.
   Ancak İsrail istediği yerde asker bulundurabilecek. İşgal fiilen sürecek.
   İsrail saldırgan kuvvetleri, siyonistlerin ve ortağı Arap gericilerinin güvenliğini sağlayacak.
   C- Geçiş dönemi sonunda ne olacağını da gene İsrail saldırganları belirleyecek.
2) Mısır gericiliği, İsrail işgalci devletini koruyacak. Bölgenin polis kuvvetinde Mısır ve İsrail subayları, ortaklaşa çalışarak halka zulmedecek.
3) Mısır ve İsrail yönetimleri, topraklarından atılmış Filistin ve Arap halkının işgale karşı mücadelesini bastırmak için ortaklaşa çalışacak. Göçmen Filistinlilere karşı ortak zulüm yürütecek.
4) Yüzbinlerce Filistin ve Arap halkını göçe zorlayan İsrail saldırganları ve Mısır gericiliği, işgali meşrulaştırmak için sözde göçmen sorunlarıyla ilgilenecek.

Anlaşmanın söz etmediği nedir?

1) Filistin halkının kendi geleceğini belirleme hakkı. Bu hak, emperyalistler, İsrail saldırganları ve Arap gericiliği tarafından çiğneniyor.
2) Filistin Kurtuluş Örgütü, Filistin halkının meşru temsilcisidir. Enver Sedat da şimdiye kadar bunu savunuyordu.
3) 1967 ve 1973'te İsrail'in işgal ettiği diğer yerler:
   - Gazze şeridi: Siyonist işgal meşrulaştırılıyor.
   - Golan tepeleri: Suriye'ye ait bu topraklar da İsrail'e açıkça bırakılıyor.
   - Kudüs: Binlerce yıl önce burada Yahudilerin oturduğu bahanesiyle siyonist ırkçılığa bırakılıyor.
4) 1948'de İsrail devleti kurulurken topraklarından atılan Filistinliler.

LÜBNAN
SURİYE
AKDENİZ
GOLAN
Telaviv
BATI ŞERİA
Amman
GAZZE ŞERİDİ
SÜVEYŞ KANALI
İSRAİL
ÜRDÜN
SİNA
SUUDİ ARABİSTAN
MISIR
KIZIL DENİZ
İSRAİL'İN 1967'DE İŞGAL ETTİĞİ TOPRAKLAR
SİYONİST YERLEŞME MERKEZLERİ

"PDT" yazarı da eski şefleri gibi menşevik "aşamalar" yağmurundan kaçarken, Troçkist "tek devrim" dolusuna tutuluyor

(GEÇEN SAYIDAN DEVAM)

"Halkın Yolu'nun Baş Çelişme Anlayışının Eleştirisi" broşüründe şunları yazmıştık:

"Halkın Yolu, ilk yayın hayatına başladığında yanlış da olsa bir baş çelişme anlayışına sahipti. Ve demokratik devrimin farklı aşamalarının varlığını bir anlamda reddetmiyordu. Bu baş çelişme, ittifaklar vs. anlayışı, oportünist "Üç Dünya Teorisi" ve bu teorinin kaynaklandığı "aşamalar" anlayışının en sadık savunucusu olan Aydınlık oportünizmi ile esasta uygunluk arzetmekteydi. Bu anlayışa göre, demokratik devrimin tasfiye edeceği düşmanlar, emperyalizm, komprador kapitalizm, feodalizm, belli bir aşamada yönelinecek baş düşmanlar ise özellikle hangi emperyalizm ülkeyi hegemonyası altında tutuyorsa o, ve onun işbirlikçileri idi. Bunlar baş çelişmenin bir kutbunda yer alıyor, diğer kutbunda ise devrimin itici güçleri bulunuyordu. Halkın Yolu, baş düşmanın dışında kalan emperyalistler ve iş birlikçileri konusunda ne yapacağında ise kuşkulu ve kararsızdı (aslında olmaması gerektiği halde) ABD emperyalizmine karşı Sovyet sosyal-emperyalizmi ile ittifak yapılamayacağına göre, Sovyet sosyal-emperyalizminin de Türkiye'yi hegemonyası altına alması kararlaştırılıyor, böylece ülke, "ABD ve Sovyetler Birliği'nin hegemonyası altında (!) bir ülke" olarak tanımlanıyor (bkz. Ege broşürü, Militan Gençlik yay.) "İkinci Dünya" ülkelerini teşkil eden diğer emperyalistler ise bu aşamada tarafsızlaştırılıyordu (!) Aydınlık oportünizmi ile (ve o günlerde Aydınlık oportünistlerinin dediklerini kelime kelime tekrarlayan Halkın Birliği ile) kavga bu emperyalistleri "tarafsızlaştırmak" mı, yoksa onlarla ittifak kurmak mı gerektiği noktasında kopuyordu. Bunların işbirlikçilerine gelince Aydınlık, Halkın Yolu ve Halkın Birliği ülkemizde faşizme ve iki süper devlete karşı mücadelede bir potansiyel taşıyabilecek olan Avrupa emperyalizminin işbirlikçisi "reformcu", "liberal" vs. bir büyük burjuva ve toprak ağası kesiminin mevcut olduğu ve bu kesimin CHP içinde etkin olduğunda birleşiyorlardı. Bu akımların tümüne göre ülkemizde faşist diktatörlük iki süper devlete en bağımlı büyük burjuvazi ve toprak ağaları kesiminin açık terörcü diktatörlüğüydü ve diğer emperyalistlerin işbirlikçileri bu diktatörlüğün dışında olmaktan başka ondan zarar da görüyordu.

"Oysa, Halkın Kurtuluşu'nun, Aydınlık oportünizminin faşizm tahlillerini eleştirirken geniş bir biçimde ortaya koyduğu gibi, faşizm, ülkemizde büyük burjuvazi ve toprak ağalarının sınıf hakimiyetinin sistemidir. Faşist diktatörlük, hangi emperyaliste bağımlı olursa olsun, tüm büyük burjuva ve toprak ağası kliklerinin ortak sınıf menfaatlerinin savunucusu ve koruyucusudur. "İkinci Dünya" ve "Üçüncü Dünya"nın birliğini sağlamak uğruna büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının bir kesimine 'liberalizm', 'reformizm' vs. atfetmek, devrimin, ülkeye doğrudan müdahale eden belli bir emperyalizme yönelmediği (yani emperyalizmle halk arasındaki çelişmenin baş çelişme haline gelmediği) bir dönemde, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının bir kesimi ile ittifak kurmanın (ya da Halkın Yolu'nun dediği gibi 'tarafsızlaştırma'nın) objektif şartlarının olduğunu vazetmek ve sınıf işbirliğine kapıları açmak demektir. Bu tam da 'aşamalar' teorisine layık bir şekilde, devrilmesi gereken sınıfların bir kesimini diğerinden iradi bir biçimde ayırmak ve önce birini, sonra diğerini devirmek taktiğini uygulamaktır. Hem de bunların tümünün egemenliklerini, ortak sınıf diktatörlükleri olan faşist diktatörlükle sürdürdükleri devrimin önünde duran görevin bu faşist diktatörlüğü parçalamak olduğu bir dönemde."

Halkın Yolu'nun eski şefleri sözkonusu baş çelişme anlayışını tezgahladıklarında bütün çabalarıyla "Üç Dünya Teorisi"ni hayata geçirmeye çalışıyorlardı. Bu bakımdan Aydınlık'la esasta birleşmeleri ve onlarla esasta aynı görüşleri savunmaları anlaşılır bir şeydir. Halkın Yolu'nun eski şefleri ile Aydınlık oportünistlerini "ayıran"-(!) sadece devrimimizin içinde bulunduğu aşamada baş düşmanı iki süper devlet ve merkezi görevi "milli bağımsızlık" olarak tespit ederken, iki süper devletin işbirlikçilerini de işin içine katıp katmamak meselesiydi. Aslında ikisi arasındaki fark, Halkın Yolu oportünist bir tutum takınır ve demokrasi görevinin öncelik taşıdığı bir dönemde milli bağımsızlık görevini merkezi görevmiş gibi sunarak devrimin bu aşamada doğrudan doğruya yok etmeye yönelmesi gereken hakim sınıfların belirli kesimlerini hedef olmaktan çıkararak, sözde "tarafsızlaştırmayı" önerirken; Aydınlık oportünizminin süper oportünist bir tutum takınarak bu emperyalistlerin işbirlikçilerini bile hedef almaktan çıkarmayı ve sınıf işbirlikçisi suratını daha açık olarak sergilemesiydi.

Halkın Yolu şefleri bir ara Halkın Yolu içindeki devrimcilerin baskısıyla "Üç Dünya Teorisi"ni reddeder pozlara bürünmek zorunda kaldılar ve sınıf işbirlikçisi merkezi görev anlayışlarının üstünü örtmeye çalıştılar. Bu kıvırtma onları "iki süper devlet" yerine "emperyalizm", "iki süper devletin işbirlikçileri" yerine "yerli gericilik" demeye götürünce sonunda merkezi görev emperyalizm ve yerli gericiliği tasfiye görevi olarak sunulmaya çalışıldı. Kuşkusuz UDHD emperyalizm ve yerli gericiliği tasfiye edecektir. Bu anlamda proletaryanın nihai hedefleri açısından ele alındığında UDHD'nin sosyalizmi inşa edebilmek için kavranacak bir halka ve sosyalist devrim aşamasına geçinceye kadar proletaryanın merkezi görevinin bağımsızlık ve demokrasiyi gerçekleştirmek olduğu söylenebilir (1); ama bu tespit UDHD'nin için de bulunduğumuz döneminde merkezi görevin ne olduğu, UDHD'nin iki temel çelişkisi ve iki temel görevinden hangisini esas olarak kavramamız gerektiği, devrimin sivri ucunu iç gericiliğe mi, yoksa dış gericiliğe mi yönelmesi gerektiği konularını tamamen açıkta bırakmaktadır; oysa baş çelişki meselesine bağlı olarak tartışılan mesele tam da budur.

Sözkonusu broşürde bu duruma değinilerek şunlar yazılıyordu:

"Baş çelişme meselesi sürecin tamamlanması (temel çelişkinin çözülmesi) için belli bir anda çelişkiler zincirinin hangi halkasının kavranacağı meselesidir. Bizim ki gibi yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede asgari programa dayalı ve devrimin belli bir döneminde onun gerçekleştirilmesinin aracı olan özel programın, bütün bir demokratik devrim dönemi için geçerli genel stratejinin, belli bir dönemin şartlarına uygulanmış hali olan özel stratejinin tayin edilmesi meselesidir. Devrimin belli bir aşamasında proletaryanın esas darbesinin doğrultusunun kime yönelmesi gerektiği ve devrimci güçlerin mevzilenmesi meselesidir.

Stalin bu konuda şunları söylüyor: "Belirli bir anda süreçler zincirinin özel bir halkasını keşfetmek zincirin tümünü kavramamızı sağlayacak ve stratejik başarıya ulaşmak için şartları hazırlayacaktır. "Burada sözkonusu olan nokta, Partinin önündeki bütün görevlerden, gerçekleştirilmesi merkez noktayı teşkil eden ve yerine getirilmesi diğer acil görevleri başarıyla gerçekleştirecek olan en acil görevi, (özel görevi) bulup çıkarmaktır."

Halkın Yolu yazarları bir yandan oportünizmin ilkesizlik ve eklektizm olduğunu en iyi bir biçimde sergilerken; diğer yandan oportünizmden, süper oportünizme atlamanın ne kadar kolay olduğunu da pratikleriyle gösterdiler. Ve tecrübelerinin onlara kazandırdığı yetenekle siyasi çizgilerinin kaçınılmaz iflasını kavrayarak bir iki ısınma turu attıktan sonra "merkezi görev konusundaki görüşlerini saklı tutarak" Aydınlık revizyonizminin tekkesine iltica ettiler. Pratik gösterdi ki Halkın Yolu şeflerinin merkezi görev konusunda "saklı tutmaya" devam ettikleri görüşleri, ne Aydınlık tekkesinin has müritleri olmalarına ne de en pespaye sınıf işbirlikçileri haline gelmelerine engel teşkil etmedi. İçinde bulunduğumuz dönem için baş düşmanı iki süper devlet ve merkezi görevi "milli bağımsızlık" olarak tespit ettikten sonra bunları işbirlikçileri, beşinci kolları da baş düşman içine girer mi girmez mi tartışması, Aydınlık tekkesi içinde, sınıf işbirlikçiliğine zerrece halel getirmeden sürdürülebilir ve sürdürülmektedir. Zaten bunu Aydınlık da kimi zaman kabul etmektedir. Ve Aydınlık oportünistlerinin merkezi görevi ilk kez "milli bağımsızlık" olarak tespit ettikleri ve savundukları makalenin başlığı "Halkımızın Baş Düşmanları: İki Süper Devlet ve İşbirlikçileri"dir. (bkz. , Aydınlık, S.55)

Halkın Yolu yazarlarının geçmişte bütün yaptıkları ve siyasi çizgi olarak ortaya attıkları bütün görüşler "Aydınlık'ı iki satır geriden izlemek, sinsi Aydınlıkçılık yapmak" olarak özetlenebilir ve sonları da, onlara vaktiyle konan bu teşhisi doğrulamıştır.

Peki yeni Halkın Yolu şefleri, "PDT" yazarları ne yaptılar?

Onlar, tecrübesizliğin ve cehaletin verdiği cesaretle ileri atılarak, eski şeflerin tecrübeleri sayesinde artık ondan hayır gelmeyeceğini anladıkları ve Aydınlık'a iltica ederken üstüne tükürüp ellerinden attıkları çakaralmaz silahların üstüne atladılar. Onların çamurunu silip parlattılar, biraz yağa buladılar ve karşısına geçip "hiç de fena değil, bununla önümüze çıkanı devirir kimseyi tekkemize dokundurtmayız" dediler.

Eski Halkın Yolu şefleri çıkmazlarını ve niyetlerini teşhir eden Halkın Kurtuluşu'na eski görüşlerini savunarak cevap veremeyeceklerini, bunu yaparlarsa iyice rezil olacaklarını anladıkları için gazetelerini kapattılar ve Aydınlık'a iltica ettiler.

Halkın Yolu içindeki devrimciler ise Halkın Yolu yazarlarının tezgahladığı oportünizmin her türlüsünü reddetmek, kendi dışlarındaki Marksist-Leninistlerle, Halkın Kurtuluşu taraftarlarıyla Parti çatısı altında birleşmek istiyorlardı. Ama yeni oportünist şefler türedi. Bunlar kargaları bile güldürecek iddialar ortaya atarak "Halkın Yolu yazarlarına o yazıları zaten biz yazdırtmıştık" (!), "şefler çizgimize ihanet etti" (!) gibi safsatalar ileri sürdüler ve sözde kendi eserleri olan "çizgilerini" geliştirmeye koyuldular. Sonuç olarak da hızla saçmalama rekorları kırmaya doğru gidiyorlar.

"PDT"nin 3. sayısında yer alan baş çelişki konusundaki yazı işte böylesi geliştirilmiş bir saçmalık ve oportünizm ürünüdür.

Yazar, UDHD içinde de zorunlu olarak çeşitli aşamalar olacağı ve her bir aşamada merkezi görevin yeniden belirlenmesi gerekeceği konusunda Marksist-Leninist öğretiye karşı çıkan ve eski şeflerin oportünist-Troçkist mirasına sahip çıkarken diğer şeyler gibi bu anlayışı da geliştiriyor ve ünlü Troçkist "tek devrim" formülasyonuna varıyor.

Daha önceki yazılarımızda "PDT" yazarının "tek devrim" teorisi ve iki temel çelişmeye ilişkin "sürekli denge" teorisi üzerinde durmuştuk. Şimdi biraz da yazarın Halkın Kurtuluşu'nun Marksist-Leninist merkezi görev anlayışına yönelttiği diğer süper saçma itirazlar üzerinde duralım:

TEMEL ÇELİŞME VE BAŞ ÇELİŞME

"PDT" yazarına göre; "temel çelişmelerden biri baş çelişme olur diye bir kural yoktur. Baş çelişme, baş düşman tespitini böyle bir kurala bağlamak Marksizmi bayağılaştırmaktan başka bir sonuç vermez." !

Yazar, iddiasını doğrulamak için Japon işgali döneminde Mao Zedung'un "Çin ile genel olarak emperyalizm arasındaki çelişme, yerini belirgin ve keskin olan Çin ile Japon emperyalizmi arasındaki çelişmeye bıraktı" sözlerini aktarıyor ve şunları ekliyor:

"Mao Zedung somut durumu tahlil ederek sürecin yaşanılan aşamasında çelişmelerin durumunu incelemektedir. Halkın Kurtuluşu'nun anlayışıyla ele alınırsa bütün emperyalistleri baş düşman ilan etmek gerekirken ÇKP, Japon emperyalizmini baş düşman ilan etmekte, iki temel çelişmeden biri baş çelişmedir gibi gevezeliklerle devrimin o aşamadaki hedefini karartmaktadır. Çünkü bu anlayış emperyalistler baş düşmandır sonucundan başkasını vermeyecektir ve sadece Japon emperyalizmini baş düşman almayı reddedecektir. Sınıf mücadelesinin tecrübeleri ve yaşanılan hayat böyle anlayışları iflas ettireceğinden Halkın Kurtuluşu böylesi bir iflastan kurtulmak için milli (dış) çelişme baş çelişme olduğunda emperyalizm baş düşman olur demiyor, saldırgan emperyalistten bahsediyor, ama iç çelişme baş çelişme olduğunda yerli gericiliğin hepsi baş düşmandır." (agd S.3, s.57-58)

"PDT" yazarı okuduğunu anlayamayacak kadar Marksizmden bihaberdir ve bu yüzden okuduğu Marksist metinlerde olmayan çelişmeler keşfederek ömür tüketiyor.

Mao Zedung, Japon işgali döneminde Japon emperyalizmi baş düşmandır dediğine göre yazarımız hemen ahkamı kesiyor: "İki temel çelişmeden biri baş çelişmedir gibi gevezelikler devrimin o aşamadaki hedefini karartmaktadır" !

Peki, Mao Zedung daha önceden zikrettiğimiz şu sözleri söylerken daha önce söyledikleriyle çelişmeye düşecek kadar ne dediğini bilmezin biri midir?

"Emperyalizm yarı-sömürge bir ülkeye karşı bir saldırı savaşı başlattığında... emperyalizm ile sözkonusu ülke arasındaki çelişme baş çelişme haline gelir, buna karşılık o ülkedeki çeşitli sınıflar arasındaki bütün çelişmeler (daha önce baş çelişme olan feodal sistemle geniş halk kitleleri arasındaki çelişki de dahil) geçici olarak tali ve tabi bir duruma düşerler." (S.E.C. I, s.388)

Yazar bu açık sözleri görmezden gelemediği için bir dipnot düşerek durumu kendine göre açıklamış; şöyle diyor: "Marksist literatürde de bazen genel terimler kullanılabiliyor. Örneğin, 'emperyalizmle Çin milleti arasındaki çelişme baş çelişmedir' gibi. İtirazımız bu noktaya değil, Halkın Kurtuluşu bunu baş çelişme tespitinin bir kuralı haline getiriyor."

Bu gayri ciddi yazara sormak gerekiyor: "Sen milletle dalga mı geçiyorsun" diye. Marksist literatürde bazen genel terimler kullanılabiliyor - muş (!), yazarın itirazı bu noktaya değilmiş (!), ama Halkın Kurtuluşu bunu kural haline getiriyormuş!

Yazarın itirazının tam da Marksist öğretinin bu noktasına karşı olması bir yana, yukarıdaki sözleriyle Mao Zedung genelleme yaparak açıkça bir kural getirmiyor mu? Ve buna dayanarak yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede emperyalizm bu ülkeye karşı bir saldırı savaşı başlatıp onu işgal etmeye giriştiğinde emperyalizmle o ülkenin ulusu, halkı arasındaki çelişme baş çelişme olur, buna karşılık diğer zamanlarda feodal sistemle halk arasındaki çelişme baş çelişmedir demiyor mu? Emperyalizmle Çin toplumu arasındaki çelişme yarı-sömürge, yarı-feodal Çin'in iki temel çelişmesinden biri değil midir?

Yazar, Mao Zedung'un ve Halkın Kurtuluşu'nun bu tespitiyle belli bir saldırgan emperyalistin baş düşman olması arasındaki ilişkiyi kavramaya çalışacağına hemen sorumsuzca sağa sola çamur atmaya kalkışıyor: Bu tespiti yaparsan bütün emperyalistler baş düşman olurmuş (!), devrimin hedeflerini karartırmışsın (!) vs.

Oysa bu söylenenlerin açık bir anlamı vardır:

Yarı-sömürge, yarı-feodal toplumların iki temel çelişmesi vardır. Bu çelişmeler arasında sürekli bir denge olamayacağından biri diğerine göre ön plandadır. Bir işgal olmadığı sürece feodalizmle halk arasındaki çelişme daha keskindir; çünkü bu çelişme ülkenin büyük bir çoğunluğunu teşkil eden köylülüğün feodal kalıntılar karşısındaki ezilmesini ifade eder. Buna karşılık böyle bir ülkenin emperyalist bir devlet tarafından işgali sözkonusu olduğunda o ülke ile emperyalizm arasındaki çelişme keskinleşerek ön plana çıkar. Mao Zedung yukarıda aktardığımız sözleriyle bu durumu anlatıyor. (Ceviride 'baş çelişme' ifadesi kullanılıyor, bu kavram daha önce üzerinde durduğumuz gibi "esas çelişme" olarak da çevrilebilir)

Ama kuşkusuz Marksistlerin işi bu gerçeği tespit etmekle bitmez. Bu tespit yalnızca baş düşman (ve bizim kullandığımız anlamda baş düşmanla olan çelişmeyi ifade eden baş çelişme) tespiti için objektif bir temel sağlar. Marksistler bu temel üzerinde somut siyasi tahliller yaparak baş düşmanı tespit ederler: Örneğin eğer emperyalizmle ülke arasındaki çelişme ön plana çıkarak esas hale gelmişse bu temel üzerinde işgalci emperyalist güç baş düşman olarak tespit edilir. Yok eğer feodalizmle halk arasındaki çelişme esas ise o zaman feodal toprak ağası sınıf ve feodal sınıfla birlikte devrimin karşısında doğrudan bir jandarma durumunda olan onunla birleşmiş komprador sınıf (bunların devleti-ülkemizde faşist diktatörlük) devrimin baş düşmanları durumundadır.

Durum bu kadar açıktır ve gerek Mao Zedung, gerekse Halkın Kurtuluşu bu durumu belirtiyorlar. Çok bilmiş yazar ise Marksist-Leninist öğretileri ayaklar altına alarak "iki temel çelişmeden biri baş çelişmedir anlayışı; yeni demokratik devrimi iki aşamaya bölmek, yeni demokratik devrim sürecindeki temel çelişmeleri birbirinden ayırmak" vs. diye ateş püskürerek devam edip gidiyor.

Ayrıca bilindiği gibi temel çelişme kavramı sürecin özünü belirleyen üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki çelişmeyi ifade ettiği gibi; bu temel çelişmenin siyasi-sınıfsal planda yansıması olan uzlaşmaz çelişmeler için de kullanılır ve bundan dolayı belli dönemlerde baş çelişme olan işgalci emperyalizmle halk; ya da komprador-feodal gericilikle halk arasındaki çelişmeler de temel nitelikte çelişmelerdir.

EMPERYALİST İŞGAL VE BAŞ ÇELİŞME İLE OLAN İLİŞKİSİ

Yazarın Halkın Kurtuluşu'na yönelttiği bir diğer eleştiri de şöyle:

"Baş çelişme siyasi bir kavramdır. Emperyalizme bağımlı ülkelerin yeni demokratik devrim sürecinin o aşamasında esas darbenin kime indirileceğini belirlemek için baş çelişme tespiti yapılır (eskiden Halkın Yolu yazarları baş düşmanı tecrit edip diğer düşmanlarla ittifak yapmak ya da ittifakın özel bir biçimi olarak onları tarafsızlaştırmak için baş düşman tespiti yaptıklarını iddia ederlerdi. Yeni yazarlar Halkın Kurtuluşu'nun eleştirilerinden yararlanarak bu görüşlerini terketmişler. Gerçi bu işi sessizce geçiştirerek yapmışlar ama buna da şükür-HK). HK ise meseleyi askeri bir soruna indirgiyor. Önünde kimin askeri bulunuyorsa o baş çelişme olur mantığıyla bakıyor. Emperyalistler silahlı bir müdahalede mi bulunuyorlar o halde onlar baş çelişmenin bir kutbunda yer alırlar, böyle bir müdahale yoksa yer almazlar çünkü o zaman karşısında komprador burjuvazi ve toprak ağalarının silahlı müdahalesi var. Halkın Kurtuluşu'nun mantığı budur. Yeni demokratik devrim böyle askeri bir bakış açısıyla ele alınınca..." (agd, S.3 s.66)

Bu yazı dizisi boyunca emperyalist işgal olgusuyla baş çelişmenin değişmesi arasındaki ilişki üzerinde durduğumuzdan ve bu konuyla ilgili olarak Marksizm-Leninizmin anlayışını yansıtan çeşitli metinler aktardığımızdan bu iddianın saçmalığı üzerinde burada bir kez daha durmayacağız. Şu kadarını belirtelim ki savaş siyasetin başka araçlarla devamından başka bir şey değildir ve genellikle siyasi çatışmalar en uç noktasına vardığında savaşa başvurulur. Dolayısıyla yarı-sömürge bir ülkeye karşı girişilen emperyalist işgal ve saldırı savaşı emperyalizmle işgal edilen ülke arasındaki siyasi çatışmanın en şiddetlenmiş bir biçimini ifade eder ve bu olgu emperyalizmle halk arasındaki çelişmeyi ön plana çıkararak baş çelişmenin değişmesine yol açar. Bunu belirtmek siyasi bakış açısına sahip olmanın en açık ifadesinden başka bir şey değildir.

Emperyalist işgal olgusuyla baş çelişmenin değişmesi arasındaki ilişkiye ilk karşı çıkan Aydınlık oportünizmiydi. O, emperyalist bir işgal durumu sözkonusu olmadığı halde keyfi bir şekilde iki süper devleti baş düşman ve "milli bağımsızlığı" merkezi görev olarak tespit edebilmek ve sınıf işbirliğini tezgahlayabilmek için böyle bir ilişkinin kurulamayacağını iddia etti ve Marksizm-Leninizmin bu konudaki öğretilerine saldırdı.

Halkın Yolu'nun eski yazarları üstü kapalı olarak aynı siyaseti ve anlayışı savundukları için bu iddianın üzerine balıklama atladılar. Halkın Yolu'nun yeni yazarları da eskilerle aynı iplikten dokunmuşlardır ve aynı yaveleri tekrarlayıp duruyorlar.

'EMPERYALİZM İÇ OLGU'MU?

Yazar sözkonusu yazıda kimi zaman "iç çelişmeler keskinleştiği ve baş çelişme olduğu dönemlerde ise mücadele ulusal biçimde değil sınıfsal biçimde...sürdürülür." gibi ifadeler de kullanıyor. Ama bu sözlere bakıp da doğal olarak onun feodalizmle halk arasındaki çelişmenin esas ve bu temel üzerinde komprador burjuvazi ve toprak ağalarının baş düşman olabileceğini kabul ettiğini düşünürseniz yanılırsınız. Bu sözleri şunlar izlemektedir: "Halkın Kurtuluşu'nun esas kavramadığı mesele burada ortaya çıkmaktadır. O, iç çelişmelerin keskinleşmesinden yerli gericilerle halk arasındaki çelişmenin keskinleşmesini anlamaktadır." (agd, s 61). Ya ne anlamak gerekirdi, diye sorarsanız cevap şu: "Oysa iç çelişmelerin keskinleşmesi emperyalizmle yerli gericilik ittifakı ile halk kitleleri arasındaki çelişmenin keskinleşmesinden başka bir şey değildir". Yani emperyalizm yerli gericiliğin (komprador-feodal oligarşinin) içindedir!

"Devrimci Teori" adlı derginin 1. sayısı yayınlandığında bu dergideki bir yazıda şimdi eli maşalı Aydınlıkçı olan bir yazar, sözde Halkın Kurtuluşu'nun baş çelişme anlayışını eleştirdikten sonra kurnaz kurnaz soruyordu: "Yoksa emperyalizm oligarşinin içinde mi, diye.

"Halkın Yolu'nun Baş Çelişme Anlayışının Eleştirisi" adlı broşürde Halkın Kurtuluşu, bu soruya şöyle cevap verdi:

"Gelelim Halkın Yolu'nun bir diğer iddiasına:

"Bu iddiaya göre emperyalizmi, baş çelişmenin bir kutbunda saymayan - lar emperyalizmle ittifakın objektif şartlarının varlığını savunmuyorlarsa, o zaman " emperyalizmi oligarşinin içinde" görmektedirler. Halkın Yolu burada da tamamen kendi mantığının ürünü olan bir diğer anti-Marksist anlayışı başkalarına mal etme çabası içindedir. Son zamanlarda Halkın Yolu'nun günlük propaganda ve ajitasyon dilinde "iki süper devlet ve işbirlikçileri' sözü giderek yerini 'emperyalizm ve yerli gericilik' sözüne bırakmıştır. (Nitekim 'PDT' yazarının yukarıda aktardığımız sözlerinde de iç çelişmelerin baş çelişme olduğu belirtildikten sonra iç çelişmeden anlaşılması gerekenin emperyalizm ve yerli gericilik ittifakı olduğu iddia ediliyordu. Yani bugün baş çelişme emperyalizm ve yerli gericilikle halk arasındaki çelişmedir! 'PDT' yazarının da baş çelişmenin kavranacak halka sorunu olduğunu- laf ta ne kadar tekrarlarsa tekrarlasın bunu zerre kadar kavramadığı ve zaten savunduğu anlayışla bu anlayışın çeliştiği apaçık ortadadır-HK) Bu 'Üç Dünyacı' Halkın Yolu yazarlarının, tabandaki 'Üç Dünya Teorisi'ni red eğilimlerini aldatmak ve onları bir süre oyalamaya ve vakit kazanmaya çalışmak isteklerinin bir ürünü olsa gerektir.

"Ancak bu aldatmacayı yapmaya çalışırken Halkın Yolu yazarları bu sefer de 'aşamaları inkar' anlayışı olarak adlandırdığımız bir başka yanlış anlayışı piyasaya sürmüş oluyorlar.

"Bu durumda Halkın Yolu'nun terminolojisinde 'baş çelişme' ve 'temel çelişme' arasındaki her türlü ayırım çizgisi giderek kaybolmakta ve 'emperyalizmin bir dış düşmandan ibaret olmadığı' yolundaki görüşler, tam da Mahir Çayan'ın 'emperyalizmin III. bunalım döneminde artık bir iç olgu haline geldiği' ve 'bunun da dolaylı işgal durumuna yol açtığı' yolundaki görüşleri ni hatırlatır bir biçimde yeniden ortaya sürülmektedir.

....

"Ülkemiz ekonomisinin emperyalist dünya ekonomisi zincirinin bir halkası olduğunu söylerken bu konuda düşülebilecek iki hataya karşı uyanık olmalıyız. Bu hatalardan birincisi Aydınlık oportünizminin yaptığı gibi halkayı zincirin bütününden koparmak ve bunun sonucu olarak ülkemizdeki ekonomiyi tamamen milli bir ekonomi ve ülkemizdeki burjuvaziyi de milli burjuvazi olarak görmek diğeri ise, zincir ve halka arasındaki ilişkiyi doğru kavrayamamak ve yalnızca bunlar arasındaki özdeşliği görerek Troçkizmin 'Entegrasyon Teorisi'ne kaymaktır." (agb, s.55-56)

Şimdi ise yeni Halkın Yolu yazarları eskilerinin ortaya attıkları anti-Marksist anlayışı savunabilmek çabasıyla adeta sözlerimizin doğruluğunu göstermek istercesine harıl harıl emperyalizmin oligarşinin içinde olduğunu kanıtlamaya çalışıyorlar; "iç çelişme" dendiğinde emperyalizmle yerli gericilik arasındaki ittifakı ve bunlarla halk arasındaki çelişmeyi anlamak gerekirmiş! Peki o zaman dış çelişmeden neyi anlamak gerekir? "PDT" yazarları anti-Marksist anlayışlarını savunabilme gayretiyle pusulayı iyice şaşırmışlar.

(Sözkonusu yazıda ileri sürülen diğer bazı iddialar üzerinde gelecek sayıda duracağız)

DEVAM EDECEK

DİPNOT

(1) Bu konuda UDHD yazısında şunlar belirtiliyordu: "Baş düşman, merkezi görev vs. gibi kavramlar tek başlarına çok az anlam ifade ederler. Örneğin bütün bir demokratik devrim aşamasında ve proletaryanın nihai amaçları açısından baş düşmanlar sözkonusu olduğunda bunlar; emperyalizm, büyük burjuvazi ve toprak ağalarıdır. Ama devrimin belli bir dönemi için baş düşman iç gericilik ya da dış emperyalizm olabilir. Aynı şeyler merkezi görev vs. için de söylenebilir. (Mao Zedung bir yerde bütün bir devrim dönemi için merkezi görev olarak milli bağımsızlığı sağlamak ve halk demokrasisini kurmayı getirirken, başka bir yerde aynı kavramı demokratik devrimin belli bir dönemi için kullanmaktadır...) (HK, S. 87, s.5)

DEVRİMCİLER PARTİ BAYRAĞI ALTINDA TOPLANIYOR

Halkın Birliği'nden ayrılan Kürecikli Timur Şaşmaz:

"Ben Halkın Birliği'nin menşevik, oportünist ve grupçu siyasetini terkederek Halkın Kurtuluşu'nun saflarına daha önceden katılan bir devrimciyim. (...) Benim Halkın Birliği'nden ayrıldığım noktalar "Üç Dünya Teorisi"nin, "Üç Dünyacı" bir biçimde ve tartışılmadan reddi, faşizm, UDHD, kadrolar meselesi ve hizibe karşı alınacak tavır idi. Halkın Birliği'nin bu yanlışlarını düzeltebileceğine inanmıyordum, onun için de ayrıldım. Hayat beni doğruladı."

(...)

"Halkın Birliği'nin siyasetini uzun uzun eleştirmeyeceğim. Proleter devrimci hareket bunu yerine getirmiştir. Ama bazı konularda görüşlerimi iletmeyi yararlı buluyorum. Bugün proleter devrimcilerin birliği meselesi çözülmeli, bu elealınmış bir meseledir. Ve hedefi proletarya partisini inşa etmektir. Halkın Kurtuluşu bu yolda azimle yürürken, Halkın Birliği yazarları birliğin önüne subjektif engeller koymakla meşguldürler. Birlik kelimesini grupçuluğu örtmek için kullanmaktadırlar."

(...)

"Birliğin önüne dikilecek bir avuç grupçu-kariyerist unsurdur. Bu kişilere karşı olmalıyız. Çünkü bunlar karşımıza 'biz grupçu kariyeristleriz, birlik bizim menfaatimize ters düşer' diye çıkmayacaklardır. Marksizm-Leninizm ile cilalanmış 'kaya gibi sağlam' keskin laflar ve birliği en çok kendileri istiyormuş pozlarında çıkacaklardır.

Proleter devrimcilerin birliğinin önündeki engeller yıkılacaktır.

Parti Bayrağı'nın Marksist-Leninist çizgisi altında birleşelim."

Aydınlık'tan ayrılan Samandağlı 4 devrimci:

"Karşı-devrimci 'Üç Dünya Teorisi"ni daha düne kadar özünü kavramadan da olsa savunduk, bu teorinin yurdumuzdaki temsilcisi durumunda olan Aydınlık hareketinin saflarında yeraldık."

(...)

"Şimdiye kadar Aydınlık siyasetini savunan bizler, Marksist-Leninistlerin güçlü bir silahı olan eleştiri-özeleştiri silahına sarılarak, karşı-devrimci bir teori olan 'Üç Dünya Teorisi'ni ve Aydınlık siyasetinin bu teori üzerine inşa ettiği anti-Marksist-Leninist tezleri reddedip, proleter devrimci hareket Halkın Kurtuluşu saflarına katıldık."

(...)

"Bizler, şimdiye kadar proleter devrimci safların dışında kalmanın verdiği ezikliği, Parti Bayrağı altında halkımızın kurtuluşu için vereceğimiz mücadeleyle gidereceğiz. Kurtuluşumuz emperyalistlere ve onların uzantısı olan komprador burjuvazi ve toprak ağalarına karşı vereceğimiz Ulusal Demokratik Halk Devrimiyle olacaktır."

HALKIN YOLU'NUN baş çelişme anlayışının ELEŞTİRİSİ

HALKIN KURTULUŞU YAYINLARI

İşçi sınıfı imzalanan … tanımayacaktır

Toplumsal ihanet anlaşması işgüvencesinin çiğnenmesidir

İşsizliğe ve düzene karşı mücadelemizin acil talepleri

CHP hükümeti ile Türk-İş'in sendika ağaları arasında imzalanan 'Toplumsal Anlaşma' işten çıkartmaları yoğunlaştırıyor. İşçi sınıfının işsizliğe ve sömürüye karşı mücadelesini bastırmak istiyor. İşgüvencesi için kazanılmış hakları çiğniyor. Bu ihanet belgesinin 5. maddesi, burjuvazinin saldırısının açık kanıtıdır. Bu maddeye göre:

1- Üretim artışını, etkinliğini vb. engelleyici maddeler toplusözleşmelere konulamaz. Bir işçiye aynı iş zamanında daha fazla iş yaptırılması parça sayısının artırılması gibi tedbirlere karşı çıkılamayacaktır.

2- Yöneticinin yönetimdeki etkinliği de engellenemez. Demek ki Kamu İktisadi Teşekküllerindeki (KİT) devlet yöneticileri yukarda belirtilmiş sömürüyü artırıcı tedbirleri istedikleri gibi dayatabileceklerdir.

3- Bu sömürü tedbirleri karşısında daha önce kazanılmış haklar da silinecektir.

4- Bütün bu maddeler ücretlerle doğrudan ilgili değildir. Emek kullanımı ve istihdamla ilgilidir. Lafın doğrusu şu: Ücretini ve verimi artırma adı altında KİT yöneticileri istediği gibi işçi çıkartabilir. Bunu engelleyen ve eskiden kazanılmış haklar da geçersizdir.

İşte sözde halkçı CHP yönetimi ile faşist sendika ağalarının işçilerin başına örmeye çalıştığı çorap: İşten çıkartmalara karşı kazanılmış bütün hakların gasbedilmesi! Daha çok işçi çıkartmak için KİT yöneticilerine yetki tanınması!

'TOPLUMSAL ANLAŞMA' ihanet belgesinin 5. maddesi daha çok işletilecektir. Binlerce işçinin, toplu halde işten atılması hızlanacaktır.

Bu anlaşma, kazanılmış haklarını savunmak isteyen işçi sınıfının mücadelesinin karşısına işsizlik korkusunu çıkarmaktadır. Kapıda 3,5 milyonluk işsiz ordusu duruyor.

…rının gasbedilmesine boyun eğmiyorlar mı? Direnişe mi geçildi? 5. maddenin işletilmesi bir faşist yöneticinin iki dudağı arasındadır.

Sonuçta anlaşmanın bu maddesi ile, milyonlarca emekçinin işgüvencesi yok edilmektedir. Bu alanda kazanılmış haklar gasbedilmektedir. İşçi sınıfı…

…tıran, işçi sınıfının işgüvencesini yok eden bu anlaşma karşısındaki tavırlar, gerçekten işçilerin çıkarlarının savunucusu olup olmamanın açık bir [illegible].

SÖMÜRÜ DÜZENİNİN BÜTÜN SAVUNUCULARI İHANET ANLAŞMASINI DESTEKLİYORLAR

…bu anlaşma karşısında danışıklı da olsa ses çıkarmadılar. Çünkü onlar işçilerin değil, faşist diktatörlüğün temsilcileridir. Ve bu anlaşma, tam tamına komprador burjuvazinin yıllardır tezgahladığı bir faşist saldırı tedbiridir.

DİSK yönetimi ise, sahte muhalefetini sürdürdü. Ama temelde bu anlaşmayı tezgahlayan CHP yönetimini her zaman destekledi ve bunu açıkça duyurdu. DİSK yönetiminin bu tutumu, işgüvencesini yok eden bu ihanet belgesini desteklemek değil midir? İşsizlik tehdidini işçilerin mücadelesi karşısına çıkaranlarla ortak olmak değil midir?

İşçi sınıfı iş güvencesini yok eden toplumsal ihanet anlaşmasını kabul etmiyor.

KAPİTALİZMİN YENİ CANSİMİDİ

Bu anlaşma, işsizliğin sorumlusu olan kapitalizmin yeni cansimididir. Emperyalizmin ve egemen sınıfların buhranı derinleştikçe, işçi çıkartmalar aracılığıyla azami kâr sağlama bağlanmaktadır. Üretkenlik düştü, mallar satılamıyor vb. gibi binbir neden uydurmak zor değil. Kapitalizmin buhranı derinleştikçe bu ihanet…

Aynı zamanda, hakları için ve sömürü düzenine karşı işçilerin direnişini boğmaya yöneliktir. Bilinçli işçi önderlerinin ve direnişçi işçilerin, uydurma bahanelerle işten atılması şimdi bu anlaşma ile kolaylaşmış ve 'meşrulaştırılmıştır.' Anlaşmanın 5. maddesi, aynı zamanda bu ihanet belgesinin bütünü için de cansimididir. İşçiler, ücretlerin dondurulmasını kabul etmiyorlar mı? Kazanılmış hakla…

…nın hakları için ve kapitalist sömürüye karşı mücadelesi işsizlik korkusuyla 'meşrulaştırılmış' biçimde bastırılmak istenmektedir. 'Toplumsal Anlaşma'nın bütünü gibi, 5. madde de, kapitalist sömürü düzeninin yeni silahıdır. Burjuvazinin, işçi sınıfına saldırısının sözde 'yasal' yeni bir saldırısıdır.

Bu ihanet belgesi karşısında kim ne tavır aldı? İşsizliği yaygınlaş…

Her şeyden önce CHP yönetiminin sahte halkçı, işçi dostu maskesi düştü. Yaz aylarında 'İşsizlik Sigortası' gibi yalan dolanla gözden düşmemeye çalışan CHP yönetimi gerçekte işsizliğin, işten çıkarmaların savunucusu olduğunu bir daha gösterdi, MC hükümetlerinin yerine getiremediği bir yeni baskı tedbirini tezgahladı. Kapitalist sömürünün ve düzenin 'akıllı' savunucusu olduğunu bir daha onayladı. Açıktır ki, CHP yönetimi, işten çıkarmaları yaygınlaştıracak ve bu alanda kazanılmış hakları çiğneyecek bu anlaşmayı bilinçli olarak düzenlemiştir. Çünkü egemen sınıfların ondan istediği sömürü düzenini sürdürmesidir. Tatlı dil, güler yüzle buhranın yükünü emekçilere bindirmesidir. İşte 5. madde CHP'nin bin bir demagojisini de parçalamaktadır.

Türk-İş'in Halil Tunç, Sadık Şide gibi yeminli faşist yöneticilerine diyecek fazla şey yok. Onlar, faşist diktatörlüğün uygulayıcısı olarak sömürünün işçilere iyice bindirilmesi konusunda her zaman tuttukları yolda ihanet çukuruna daha da battılar.

Ancak bir diğer faşist sendika olan MİSK'in yöneticileri bu ihanet belgesi karşısında demagoji dahi yapmadılar. Yüzbinlerce işçiyi kısa dönemde işsiz kalmaya mahkum edebilecek…

Aydınlık revizyonistleri ise sözde 'Toplumsal Anlaşma'ya karşı görünmek için durmadan bağırıyorlar. Peki, Devrimci Maden-İş yönetimini göklere çıkaran ve işçileri burada toplanmaya çağıran kim: Aydınlık kalemşörleri! Ya 'Toplumsal Anlaşma'yı daha Halil Tunç'tan önce destekleyen kim: Devrimci Maden-İş Başkanı Şükrü Özbayrak! Peki bu anlaşmanın aynısını, Ereğli'de maden işçilerini satarak imzalayan kim: Gene Şükrü Özbayrak takımı! Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu. 'Toplumsal Anlaşma'nın önde gelen savunucusu Özbayrak, Aydınlık sayfalarının önde gelen işçi 'dostu'. Bay Perinçek! Bütün bu sahte karşı çıkışlarınız, sakın sömürü düzeninin savunuculuğunu sizin de çok iyi yapabileceğinizi kanıtlamak için egemen sınıflar önünde sürdürülen "kurnaz" bir oyun olmasın?

TALEPLERİMİZ, İŞÇİ SINIFINI MÜCADELEYE SEFERBER EDECEK ARAÇLARDIR

'Toplumsal Anlaşma'nın ve düzenin bu 'akıllı' savunucuları karşısında proleter devrimci siyaset ve proleter devrimci işçi önderleri saf tutmaktadır. Elbette işsizlik canavarının boynu ancak sosyalizmde koparılır. Çünkü 'Toplumsal Anlaşma'nın yaygınlaştıracağı işsizlik, kapitalist düzenin kaçınılmaz sonucudur. Ancak işçi sınıfı, burjuvazinin yeni baskı ve sömürü tedbirlerini boyun eğerek karşılamıyor. Proleter devrimciler, sömürü düzenine karşı mücadelenin bir parçası olarak günümüz koşullarında aşağıdaki talepler etrafında işten çıkartmalara karşı mücadele bayrağını yükseltmelidirler. Bu talepler, geniş işçi yığınlarının özlemlerini ifade ediyor. Geniş işçi yığınlarını, 'Toplumsal Anlaşma'ya karşı, komprador-feodal düzenin yıkılması mücadelesinde seferber edecek, işçi sınıfının düzen karşısı mücadelesinde kaldıraç olarak kullanılacak taleplerdir:

1- Patronlar her işçiyi işten atmak için bir gerekçe bulmaktadırlar. İş Kanunu'nun ilgili maddeleri patronlara istedikleri bahaneyi sağlamaktadır.

İş Kanunu'nun 13,17 ve 24. maddeleri iptal edilmelidir.

2- Patronlar, bilinçli işçi önderlerini işten attıkları gibi birleşerek mücadeleye atılan işçileri de kitle halinde işten çıkartırlar.

Toplu işten çıkartmalara son verilmelidir.

Siyasal nedenlerle işten çıkartmalara son verilmelidir.

3- Kıdem tazminatları, işçilerin işsiz kaldıkları sürenin güvencesidir. Bu, her yıl için bir aylık sınırlandırılmaya çalışılmaktadır. Bu, geçmiş toplusözleşmelerde işçilerin mücadele ile kazandıkları hakların geri alınması anlamına gelir.

Kıdem tazminatlarında üst sınır konulmamalıdır.

4- İşçi için başta gelen işgüvenliğidir. Patron isterse, İş Kanunu'nun herhangi bir maddesine uydurarak işçiyi çıkarmakta ya da cezaya çarptırmaktadır. Burjuvazi, bu amaçla, işyerlerindeki Disiplin Kurulları'nı kullanmaktadır. Bugün Disiplin Kurullarında patron temsilcileri çoğunluktadır. Dolayısıyla bu kurullara çıkan işçiler çoğu kez haksız çıkartılmakta ve cezalandırılmaktadır.

İşyerlerindeki Disiplin Kurulları 2-2 işçiler lehine düzenlenmelidir.

5- İş Kanunu'nun yanı sıra Lokavt Yasası da patronlara işçileri istediği gibi işten çıkarma olanağı tanımaktadır.

Lokavt tümüyle yasaklanmalıdır.

6- İşsizliğin sorumlusu, kapitalist sömürü düzenidir. Emekçi halk kitleleri işsiz kaldığında açlığa mahkum olmaktadır. Oysa emperyalistler ve egemen sınıflar, kâr üstüne kâr katıyorlar. Açlık, aşırı yoksulluk ise yalnızca işçi sınıfı için değil, milyonlarca emekçi için sözkonusudur.

Herkese işsizlik sigortası sağlanmalıdır.

7- 'Toplumsal Anlaşma' işgüvencesini çiğnemektedir. İşsizlik korkusunu işçilerin kazanılmış hakları karşısına çıkarmaktadır. Patronların işçi çıkarması için yeni bir gerekçedir.

Toplumsal ihanet anlaşması iptal edilmelidir.

«TOPLUMSAL ANLAŞMA» MADDE 5:

KAMU KURULUŞLARINDA ÜRETİM ETKİNLİĞİNİ VE ARTIŞINI, BUNUN YANI SIRA YÖNETİCİNİN YÖNETİMDEKİ ETKİNLİĞİNİ ENGELLEYİCİ NİTELİKTEKİ MADDELER TOPLUSÖZLEŞMELERE KONMAYACAKTIR. DAHA ÖNCE TOPLUSÖZLEŞMELERE KONULMUŞ BU NİTELİKTEKİ MADDELER DE İŞLETİLMEYECEKTİR

BU BÖLÜMDE SÖZÜ EDİLEN MADDELER AKÇALI HÜKÜMLERİ İÇEREN MADDELER OLMAYIP, ÖZELLİKLE EMEK KULLANIMI VE İSTİHDAMA İLİŞKİN MADDELERDİR.

İşsizliği yaratan kapitalizmdir

Sosyalist ülkelerin dışında kalan, tüm kapitalist ve revizyonist ülkelerde işsizlik hızla artıyor. İşsizlikte Türkiye dünyada önde gelen ülkelerden. Resmi makamlara göre 3,5 milyon insanın işsiz olduğu bildirilen ülkemizde, İş ve İşçi Bulma Kurumu'nun belirttiğine göre nisan ayından bu yana 400 bine yakın işsiz Kuruma başvurmuştur. Kapitalist ekonominin yol açtığı işsizlik, ülkemizde resmi rakamların belirttiğinden aşkındır.

İŞSİZLİĞİN KAYNAĞI NEDEN KAPİTALİZMDİR?

Kapitalist üretim, toplumun ihtiyacına göre değil, kâr sistemini esas alarak üretim yapar. İşgücü de, diğer metalar gibi pazarlanır. Kapitalist üretim sisteminde işçiler, artı-değer sömürüsüne uğrar. Örneğin günde 500 liralık iş yapan bir işçiye patron 100 lira günlük ücret öder. Makina aşınma payı ve hammadde parası olarak 50 liralık harcama yapıldığını düşünelim. Kalan 350 lira patronun bir günde bir işçiden elde ettiği sömürü payıdır. Yüzlerce binlerce işçi aynı sömürüye tabi olduğundan 350 liralar da milyonları aşar. Bu para, patronun sermayesini genişletir. Fakat sürüm her zaman aynı olmaz. Çünkü mal üretilirken, toplumun ihtiyacı hesap edilmez. Bu yüzden pazarda tıkanıklık belirir. Kapitalistler arası rekabet, teknik gelişim, başka makinaları getirir. Eski makina 500 işçiyle çalışırken, yeni makina aynı kapasite ile (üretim düşmeden) 200 işçiyle çalışır. 300 işçi sokağa atılır. Bir yandan işsizler ortaya çıkarken, diğer yandan, fabrikadaki işçiler üzerindeki sömürü katmerleşir. İşgücünün yoğunlaşması daha çok artı-değer, daha çok kâr, demektir. Örneğin, 500 işçinin çalıştığı bir fabrikada eski makine ile yeni makineyi karşılaştıralım. Sömürüdeki artışı görürüz:

Eski makina: 500x500= 250.000 liralık toplam üretim değeri Bunun, 500x100= 50.000 lirası işçiye ödeniyor. Hammadde aşınma payı olarak 500 x 50 = 25.000 lira harcansın 75 bin liralık makina, hammadde ve işçi ücretini düştüğümüzde 175 bin liralık kâr kapitaliste kalıyor. O, yeni makina aldığı 300 işçiyi işten attığı zaman kalan 200 işçi üzerindeki sömürü daha çok yoğunlaşmaktadır. Örneğin yine aynı yeri aldığımızda, 200x100 = 20.000 lira işgücü fiyatı 25.000 bin liralık aşınma payını üretim kapasitesinden çıkardığımızda (250-45.000) kalan 205 bin liralık artı-değer eskiye oranla artmıştır.

Diğer yandan işsizlik kapitalizmin işine yarar. Milyonlarca işsizi patronlar, işçilerin direnişlerine karşı kullanırlar. Dışarda emek pazarında işgücü fazlalığı, işgücünün değerini düşürür.

KAPİTALİSTLER ARASI REKABET İŞSİZLİĞİ ARTIRIR

Görüldüğü gibi, bir işyerinden veya yüzlercesinden işçi atılması kapitalistin kârının daha çok artmasına yarıyor. Kapitalistler arası rekabet bazılarının iflasına, özellikle küçük sermayedarların iflasına yol açar. Büyük kapitalistlerle aynı pazarda yarışamayan küçük işletme, atölye vb. gibi dalların iflası, küçük sermayedarların ve onun işinde çalışan yüzlerce insanın işsizliği demektir. Kapitalistler arası rekabet, işsizliği yaratan etkenlerden biridir.

TEKELCİ KAPİTALİZMDE İŞSİZLİK DAHA DA ARTAR

Tekelci kapitalizm döneminde işsizlik daha da kaçınılmaz duruma geldi. Tekelci kapitalizm, azami kâr amacıyla üretim yapar. Tekelci kapitalizm kârının en üst noktası için savaşır. Bu yüzden işçiler üzerindeki artı-değer sömürüsü alabildiğine yoğunlaşmıştır. Üretim atbaşı gider. Sermaye birikimi ve sermaye yatırımları yükselir. Fakat pazar her zaman aynı alıcılarını bulamaz. Üretim anarşisi doruğuna çıkar. O kadar çok üretim yapılır ki, pazarda sürüm durur veya yavaşlar. Sermayenin belli ellerde toplanması, diğerlerini yoksullaştırır, Halk kitlelerinin alım gücü düşer. İflaslar, proletarya üzerindeki sömürünün artması, köylülerin yoksullaşması, pazardaki fazla üretimin tıkanmasını etkiler. Diğer

De.sa.7.sü.9'da

- İŞTEN ÇIKARMALARA SON;
- İŞTEN ÇIKARILANLAR GERİ ALINMALIDIR;
- HERKESE İŞSİZLİK SİGORTASI;
- LOKAVT TÜMÜYLE YASAKLANMALIDIR;
- İŞKANUNU'NUN 13,17 VE 24. MADDELERİ İPTAL EDİLMELİDİR

İşçi kıyımları hızla artıyor!

BİNLERCE EMEKÇİ AÇLIKLA KARŞI KARŞIYA

1978 BAŞINDAN BU YANA, MADENCİLİK, LASTİK, İNŞAAT, PETROL VE TEKSTİL İŞKOLLARINDA TOPLAM 200 BİN İŞÇİNİN İŞİNE SON VERİLDİ.

80 işyeri için 2300 işçi kuyrukta

LASTİK İŞKOLUNDA	3 bin işçi işten atıldı.
MADENİ EŞYA İŞKOLUNDA	4 bin işçi işten atıldı.
TEKSTİL İŞKOLUNDA	Toplam 10 bin işçi atıldı.
YAPI, İNŞAAT İŞKOLUNDA	Bu işkolunda çalışan 150 bine yakın işçinin büyük bir çoğunluğu işsizliğe terk edildi.

SON AY İÇİNDE İŞTEN ATILANLARIN BİR BÖLÜMÜ

ÇANAKKALE	Çanakkale Seramik'ten 1800 işçinin işine son verildi. Patron: İbrahim Bodur ve ortakları, Yetkili sendika Çimse-İş'tir.
ANTALYA	Aksu İplik Fabrikasından 460 işçi çıkarıldı. İşyerinde Türk-İş'e bağlı Teksif sendikası yetkilidir.
İSTANBUL	İlsan İlaç Fabrikasından 120 işçi çıkarıldı. Yetkili sendika Petrol-İş.
İZMİR	Gültepe Belediyesinde çalışan 30 işçi işten atıldı. Belediye Başkanı Aydın Erten, Yetkili sendika: Genel-İş 4. Bölge temsilciliği.
KUŞADASI	Sümerbank dinlenme kampından 8 işçi çıkarıldı.
İSTANBUL	Venüs Bant Sanayiinden Hanifi İldan adlı işçi çıkarıldı. İşyerinde Lastik-İş sendikası yetkilidir.
TARSUS	Tarsus yolu üzerindeki Akgün İplik Fabrikasından 24 işçi çıkarıldı. Yetkili sendika MİSK'tir.
ADANA	Sıtma Savaş'tan 350 işçi işten atıldı. Yetkili sendika Tüm-Has-İş sendikası. Patron ve vekilleri: Ali Kabaş Sıtma Savaş müdürü. Tekel Fabrikasından 2 işçi atıldı.

Çanakkale Seramik'te 1800 işçi çıkarıldı / "İbrahim Bodur, yılanın başı odur"

4000 işçisi bulunan Çanakkale Seramik Fabrikasından geçenlerde 1800 işçi işten atıldı. 24 saat üretim halinde bulunan fabrikanın 200 hissedarından en büyük hisse sahibi İbrahim Bodur, işçileri işten atanların başındadır. İbrahim Bodur, diğer yandan, kıyımcılığını daha şirin göstermek için başka yollar da denedi. İşçilere şunları söyledi: "Kendi gönlüyle çıkışını imzalayanlara tazminatlarını ödeyeceğim, huzursuzluk çıkarırsanız sizin için hayırlı olmaz!". İbrahim Bodur ve diğer ortakları, "işçi fazla" diyerek 1800 işçiyi işten attı ama fabrikayı neden hâlâ 24 saat çalıştırıyorlar? Kalan 2200 işçiye neden dört bin işçinin yaptığı işi yaptırıyorlar? Fazla üretime zorladıkları işçilere fazla ücret ödüyorlar mı? Hayır.

Kapitalistler işçi sayısını düşürüyorlar, üretimi düşürmüyorlar ve böylece sömürülerini artırıyorlar. Çünkü onların sloganı "daha az işçi ile daha çok kâr"dır. Bir yandan da, işçileri daha kötü çalışma koşulları, daha çok iş kazası daha fazla sayıda işçi kıyımı ve düşük ücretler karşısında sessiz kalmaları için "sizi işten atarız, başka işçi alırız; nasıl olsa işsiz çok" diyerek tehdit ediyorlar. Ve kendilerine karşı çıkan işçileri işten atıyorlar.

Çanakkale Seramik Fabrikasında çalışan bir işçi iş koşulları ve sendikaları konusunda şunları anlatıyor:

"Fabrikada çalışan işçilerin yarısından fazlası köylü. Çoğu 18 yaşından küçük kızlar. Ben ailemi de geçindirmek zorundayım. Aldığımız para ile geçinemiyoruz. Kızların aldığı ücret bizimkinden de aşağı. Asgari ücretin altında ücret alıyorlar.

"İşyerinin durumu çok kötü. Örneğin ben elekbaskıda çalışıyorum. Hava kirli. Havalandırma tertibatı yok. Gaz maskesi yok. Kirli hava bizim ömrümüzden 15-20 yıl yiyor. Hammaddelerin öğütüldüğü değirmenlerde çalışan arkadaşların durumu daha kötü. Çoğu hasta. Ciğerleri mahvoluyor. Fırınlarda çalışanların durumu onlardan da beter. İzolatör artıkları oraya atılıyor. Hava zehirleniyor tabii. Bu yüzden işçilerin yüzleri sapsarıdır. İşyerinde doğru dürüst tuvalet, lavabo bile yok.

"İşçilerin zehirden ölmesine göz göre göre gözyumuluyor. Patron hiç bir önlem almıyor. Arasıra göstermelik olarak doktor geliyor. Ciğerlerimizin filmini çekiyor. Ama hepsi boş. Doktor acil hastalara bile bakmıyor. İşçi çok kötü duruma gelirse 3 günden fazla rapor vermiyor. Fırınlarda çalışan arkadaşlara 'süt vereceğiz' dediler, vermediler.

"İş kazası" dersen ardı kesilmez. 5 arkadaşımız iş cinayetlerinde öldü. Bütün bunlar patronun umurunda değil. Nasıl olsa dışarda işsiz çok. Birimiz ölse, beşimiz ölse, patronun fabrikası durmuyor.

"22 yıldan beri Keramik-İş Sendikası vardı. Hep bizi sattılar. Onlar bize değil, patrona hizmet ettiler. Mart ayında başka sendikacılar geldi. Bize umut verdiler. "Sizin hakkınızı almak için çalışacağız" dediler. İnandık. 7-8 ay oldu, onlardan da bir yarar görmedik. Araştırdık, soruşturduk ki yeni gelen Çimse-İş'i kuran adamlar da patronun adamları. Onlar da bizim sırtımızdan sendika ağası olacaklarmış. Biz anladık ki, patronun yanında yer alanlar bizi savunamazlar. Biz patrona karşı mücadele veriyoruz. Patron işten çıkarıyor. Sendika sesini çıkarmıyor. Biz böyle sendikalara güvenemeyeceğimizi farkediyoruz. Sendika bize önderlik etmeli. Bizimle birlikte patrona karşı durmalı.

"Çanakkale Seramik işçilerinin şu anda acil talepleri şunlardır:

1-İşçi kıyımına son verilsin!

2-İlk önce, fabrika ölüm yatağı olmaktan kurtarılsın!

3-Fırınlara havalandırma tertibatı konulsun, gaz maskesi verilsin. Yemekhane yapılsın. Tuvalet lavabo sağlansın!

4-Her ay ciddi bir sağlık kontrolü yapılsın.

5-İş kazalarına uğrayan her işçiye ve ailelerine yardım yapılsın!

6-Ücretlerimiz artırılsın!"

Devrimci Demir-İş'in kuruluşunu selamlıyoruz

Bir süreden beri kuruluş çalışmaları yürütülen Devrimci Demir-İş'in geçtiğimiz hafta içerisinde kuruluş işlemlerinin tamamlandığı ve kuruluşunun ilan edildiği bildirilmektedir.

Devrimci Demir-İş'in kurulması metal iş kolundaki işçilerin sınıf sendikacılığı için yürüttükleri mücadelenin bir adımı ve ürünü olarak doğmuştur. Devrimci Demir-İş, aynı zamanda, Türkiye İşçi sınıfının uzun yıllardır yürüttüğü mücadelenin alevleri arasından doğmuş ilk sınıf sendikasıdır.

Devrimci Demir-İş'in kurulması Türkiye işçi sınıfının mücadelesinin bir eseridir.

Doğuşunu selamlıyoruz.

Türkiye metal işçilerinin ve İskenderun işçilerinin yiğit mücadelesini ve sınıf sendikacılığının oluşturulması ve geliştirilmesi yolunda attıkları başarılı adımı selamlıyoruz.

Devrimci Demir-İş'in burjuvaziye ve hertürlü burjuva sendikacılığına karşı tavizsiz bir mücadele yürüteceğine, sınıfın birliğini sağlama yolunda mücadele edeceğine inancımız tamdır.

Devrimci Demir-İş'in doğuşu burjuvazi ve her türden gericilik için bir korku kaynağı, işçi sınıfı için bir sevinç kaynağıdır.

Türkiye işçi sınıfının ve İskenderun'un yiğit işçilerinin sevincini yürekten paylaşıyoruz.

Ve sınıf sendikacılığının doğuşunu selamlıyoruz.

Devrimci Demir-İş Sendikası Kuruluş Bildirgesi

(....)

Bugün ülkemizde 1.5 milyonu aşkın işçi sendikalarda örgütlenmiş durumdadır. Bu sendikaların tamamı burjuva sınıf işbirlikçisi revizyonist, reformist ve faşist sendikacılık akımlarının ve bu akımlara dayanan sendika ağaları-nın yönetimi ve denetimi altındadır. Bugün işçi sınıfı hareketi her türden burjuva sendikacılığını tasfiye etme göreviyle karşı karşıyadır.

DEVRİMCİ DEMİR-İŞ SINIF SENDİKACILIĞININ TAVİZSİZ SAVUNUCUSUDUR.

Devrimci Demir-İş;burjuva sınıf işbirliğini red deder ve şu temel ilkeleri tavizsiz savunur.

x- İşçi sınıfının ve onun bir parçası olan metal işçilerinin ekonomik taleplerinin tavizsiz savunucusudur. Ekonomik mücadelenin, siyasi ve ideolojik mücadele ile kopmaz bağının bilincindedir Ekonomik mücadeleyi işçi sınıfının siyasi ve ideolojik mücadelesine tabi kılarak sürdürür. Ekonomik mücadelenin abartılmasına ve küçümsenmesine karşı durur.

x- "En kötü olan ücret düşüklüğü değil, ücret sisteminin kendisidir." Salt ekonomik haklar uğruna yürütülen mücadele işçi sınıfının kurtuluşunu sağlamaz, işçi sınıfını sömürüden, zulümden kurtaramaz. Devrimci Demir-İş işçi sınıfının kurtuluşunun ancak ücretli köleliğin ve her türlü kapitalist sömürünün yokolmasıyla gerçekleşeceğinin bilincindedir. Devrimci Demir-İş ekonomik mücadelenin siyasi mücadeleye tabi kılınmasını savunur.

x- İşçi sınıfının kendi siyasi mücadelesiyle doğru bir şekilde birleşebilmesi için, burjuvaziye karşı ideolojik mücadele verilmesini savunur. Devrimci Demir-İş; işçi sınıfının yolunu karartan revizyonist, reformist, faşist ve her türden burjuva ideolojisine karşı uzlaşmaz mücadele verilmesini ve SOSYALİZM BİLİMİNİN İŞÇİ SINIFI İÇİNDE YAYILMASINI SAVUNUR.

x- Devrimci Demir - İş sendikal demokrasiden yanadır. İşçilerin kendi yöneticilerini kendilerinin özgürce seçmesini ve denetlemesini, sendikal faaliyetin her alanında işçilerin söz ve karar sahibi olmasını sonuna kadar savunur ve uygular.

x- Devrimci Demir - İş faşizme, emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı aktif mücadeleyi başta gelen görevlerinden birisi olarak görür.

x- Devrimci Demir - İş burjuva milliyetçiliğine, ve milli zulme karşı çıkar. Ve ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

x- Devrimci Demir - İş, sendikaları, hakim sınıflar ve onların devleti ile kaynaştırmaya, işçi sınıfının sendikal eylemini ve yönetimini kısıtlamaya ve yozlaştırmaya hizmet eden: "Toplumsal Anlaşma", "Uzlaştırma Kurulları", "Yatırım Fonu", "Üçlü Komite", "Yönetime Katılma" gibi her türlü gerici uygulamalara karşı kesin tavır alır.

x- Devrimci Demir - İş işçi sınıfının en geniş eylem ve sendikal birliğinden yanadır. İşçi sınıfının ilkeli sendikal birliğini sınıf çıkarlarını savunma temelinde yapılan eylemlerle gerçekleştirmeye çalışır.

x- Devrimci Demir - İş ülkemizde ve tüm dünyada emekçi sınıfların ve ezilen halkların her türlü sömürüye ve gericiliğe karşı verdikleri mücadeleyi tek başına veya diğer işçi ve emekçi sınıfların örgütleriyle birlikte destekler.

DEVRİMCİ DEMİR-İŞ HER TÜRDEN BURJUVA SENDİKACILIĞINA KARŞI TÜRKİYE METAL İŞÇİLERİNİN TEK DEVRİMCİ ALTERNATİFİDİR.

Bugün ülkemizde 200 bini aşkın Metal işçisinden 150 bin kadarı sendikalarda örgütlenmiş durumdadır. Ancak bu sendikaların tümü burjuva sınıf işbirlikçisi, revizyonist, reformist ve faşist sendikacılık akımlarının ve bu akımlara dayanan sendika ağalarının yönetimi ve denetimi altında bulunmaktadır.

Metal işçilerinin burjuvaziye karşı her eylemini arkadan hançerleyen sendikal akımlar, burjuvazi ile ve burjuva feodal devletle tam bir işbirliği içinde faaliyet sürdürmektedirler. Bu karşı devrimci sendikal akımlar dün de bugün de sendikaların, burjuvaziye karşı bir direniş, örgütlenme ve birlik merkezi, işçilerin sınıfsal eğitime başladıkları, kapitalist sömürü ve baskıya karşı aktif olarak mücadele ettikleri ve sınıf bilinçlerini geliştirdikleri birer SOSYALİZM OKULU olmasının karşısında yer almışlardır, ve almaktadırlar.

Bunlar faaliyetlerinin merkezine, kapitalist sömürünün ortadan kaldırılması, yerine sosyalizmin kurulması uğruna mücadele etmeyi değil, tam tersine kapitalizmi, burjuva feodal devleti korumayı ve güçlendirmeyi koymuşlardır.

Onlar, faşist, reformist, revizyonist ve her soydan burjuva siyaset ve ideolojisinin işçi kitleleri içinde taşıyıcısıdırlar. Bu nedenle, bu sendika ağaları devrimci siyaset ve ideolojiye ve bunu savunan devrimci işçilere azgınca saldırmaktadırlar.

Onlar sendikal demokrasininde düşmanıdırlar. Bu nedenle örgüt içi demokrasiyi yok etmişler, gaspettikleri sendika yönetimlerini de ortaçağ derebeylerinin malikanelerini korudukları gibi korumaktadırlar. Kendilerine karşı muhalefet eden devrimci, demokrat işçileri veto etmekte ve sendikalardaki görevlerine son vermektedirler. Ve hatta patronlarla işbirliği yaparak işten attırmaya kadar varan her türlü zorbalığı uygulamaktadırlar.

İşçilerin talep ve isteklerinin gerçekleştirilmesine hizmet etmesi gereken toplu iş sözleşmeleri, sendika ağaları ile patronların el ele vererek işçilerin talep ve isteklerinin boğulması ve bu uğurda verilen mücadelenin zincire vurulmasının aleti haline getirilmektedir.

Sendika ağaları en başta grev eylemleri olmak üzere metal iscilerinin tüm mücadelelerinin önüne barikatlar kurmaktadırlar. İşçi sınıfının bu eylemleri, işçi sınıfının taleplerini gerçekleştirme, ekonomik-sosyal ve siyasal mücadelesini yükseltme sınıf bilincini geliştirme aracı olmaktan çıkarılarak, burjuvaziye ve onların düzenine zarar vermiyecek biçimde, onların tayin ettiği sınırlar içerisinde hapsedilmeye çalışılmaktadır.

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ve faşist feodal devletinin baş destekçisi olan sendika ağalarısendikaların her geçen gün işçi sınıfı örgütü olma niteliğini yozlaştırmaya, burjuvaziye ve burjuva devletine daha fazla bağlamaya çalışmaktadır.

Türkiye metal işçileri zengin mücadele ve örgütlenme geleneğine sahiptir. Geçmiş mücadelesinde çok çeşitli mücadele araçları yaratmış ve başarı ile uygulamış olan metal işçileri, sendika ağalarına rağmenburjuvaziye karşı yiğitçe direnmesini, ekonomik, demokratik haklarını söke söke almasını bilmiştir. Devrimci Demir-İş, burjuvazi ile sınıf işbirliğini reddeden, sendika ağalarının her türlü barikatlarını yıkmaya yönelen metal işçilerinin geçmiş mücadelesi ve devrimci mirası üzerinde yükselmektedir.

TÜM METAL İŞÇİLERİNİ DEVRİMCİ DEMİR-İŞ SENDİKASININ ÇATISI ALTINDA TOPLANMAYA VE SINIF GÜÇLERİNİ BİRLEŞTİRMEYE ÇAĞIRIYORUZ.

Revizyonist, reformist ve faşist sendika AĞALARINA karşı olan tüm Metal işçilerini sinif taleplerimizi savunmak ve gerçekleştirmek için burjuvaziye karşı DEVRİMCİ DEMİR İŞ sendikası saflarında, birleşmeye çağırıyoruz.

DEVRİMCİ DEMİR-İŞ
SENDİKASI GENEL
MERKEZİ.

Devrimci Demir-İş Sendikası Anatüzüğünden

MADDE-4-AMAÇ VE İLKELER:

A-AMAÇ:

Sendikamızın amaçları; Ulusal bağımsızlığa, Demokrasiye ve Devrimci sınıf mücadelesinin ilkelerine sıkı sıkıya bağlı kalarak:

a-Dil, cinsiyet, ırk ve mezhep ayrılığı gözetmeksizin sendikanın kapsadığı işkolunda çalışan işçileri örgütlemek, aynı amaç içinde toplamak ve bu uğurda uzlaşmaz mücadele vermek.

b-Gerçek sendikal birliğin; işçi sınıfının temel çıkarlarına ve sınıf düşmanlarına, emperyalizme, faşizme ve her türden burjuva sendikacılığına ve gerici sendika yöneticilerine karşı mücadeleye dayanan objektif bir zorunluluk olduğunu görerek; işçi sınıfının sendikal birliğini tabanda aktif mücadele içerisinde, sınıf çıkarlarını savunmak temelinde yapılan somut eylemlerle gerçekleştirmeye çalışmak.

c-İşçilerin ve tüm insanlığın mutlu ve uygar bir yaşama düzeyine kavuşması, sosyal güvenliğin ve sosyal kurtuluşun gerçekleşmesi, işhukukunun gelişmesi ve her türlü sömürünün ortadan kaldırılması görevini faaliyetinin merkezine koyar.

d-İşçi sınıfının ekonomik mücadelesi ile siyasi ve ideolojik mücadelesinin kopmaz bağının bilincinde olarak, işçi sınıfının ekonomik taleplerinin tam ve ödünsüz savunuculuğunu yapmak.

e-Üyelerinin ekonomik ve sosyal çıkarlarını korumak, hak ve çıkarlarını savunmak; sosyal, ekonomik ve politik kültürel düzeylerini yükseltmek, işgüvenliği ve grev özgürlüğünü, toplu iş sözleşmesi hakkını güvenlik altında tutmak, işsizlik ve sağlık tehlikelerini ortadan kaldırmak.

f-Her türden emperyalizme ve faşizme karşı ödünsüz mücadele vermek.

2-Türkiye ve dünya işçilerinin yukarda belirtilen amaçlar uğruna verecekleri uğraşları tek başına veya diğer işçi örgütleriyle ve diğer emekçi sınıfların örgütleriyle birlikte desteklemek.

h-Sendikal demokrasi temelinde, gerçek bir eleştiri ortamının oluşturulduğu ve yaşatıldığı, eleştiri ve özeleştiri mekanizmasının en etkin bir biçimde çalıştırıldığı; Devrimci, Demokratik, bir sendikal yönetimi görev olarak kabul etmektir.

B-İLKELER:

Sendikamız tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesini öncelikle işçilerin yönetimde söz ve karar sahibi olmaları ve sendikal uğraşlara doğrudan doğruya katılmaları biçiminde anlar. Demir-İş Sendikası bu ilkeyi yaşama uygulamak, örgüt içi demokrasiyi sağlayıp, bürokratik yönetim biçimlerini engellemek, sendikacılığı bir geçim kaynağı halinden çıkarmak için aşağıdaki önlemleri alır.

a-Kongreleri en geniş tabanla yapmak. Bunun için, Şube Genel Kurulları üye sayısı 3000 (3000dahil) kadar olan şubelerde üyelerle,3001'den yukarı şubelerde ise; her 20 üyeye bir delege ile, Genel Merkez Genel Kurulları ise; her 20 üyeye 1 delege oranıyla yapılır.

b-İşyeri sendika temsilciliklerine ancak üyelerinkendi aralarında seçecekleri işçiler atanır.Üye çoğunluğunun istemi ile işyeri sendika temsilcilerini yenilemek zorunludur. (gerekçe getirilmek şartı ile)

c-İşverene verilecek toplu iş sözleşmesi önerileri; ilgili işyerinde çalışan tüm işçilerin istekleri saptanarak ve çoğunluğun verdiği karar doğrultusunda hareket etmek üzere hazırlanır. İşverenle yapılacak toplu iş sözleşmesi görüşmelerine o işyerinde çalışan işçilerin çoğunluğunun seçecekleri toplu iş sözleşmesi işçi temsilcileri sendika yöneticileriyle birlikte katılır. Alınacak karar ne olursa olsun, toplu iş sözleşmesi işyerindeki tüm üye işçilerin onayına sunularak imzalanır.

d-Ücretli olarak çalışan sendika yöneticilerinin normal aylık ücretleri sendikaya kayıtlı işçilerin aldığı ortalama ücret ve yan ödemeler toplamından fazla olamaz.

e-Sendikanın amaç ve ilkelerini gerçekleştirebilmek için işçilerin eğitilmesini ön koşul sayan Demir-İş Sendikası gelirinin en az % 10'unu eğitim için harcar.

f-Dünyanın ve ülkenin ekonomik ve siyasi durumuyla ilgilenmek.

FABRİKADAN ATÖLYEDEN SENDİKADAN

İSTANBUL

İSTANBUL ARI BİSKOVİ işçilerinin direnişi başarı ile sonuçlandı. Direniş boyunca patron ve Tek Gıda-İş yetkilileri işçilerin grevini kırmaya çalıştılar. İşçiler, avans ve ikramiyelerin zamanında ödenmesi, kreş açılması, kadın işçilere doğum izni ve yardımı verilmesi, iş çi servisi sağlanması, işten atılan arkadaşların işe alınması için direnişe geçmişlerdi. 28 günlük direnişlerini zaferle sonuçlandıran işçiler, isteklerini patrona kabul ettirdiler. Patron bundan sonra hiç bir işçiyi işten atamayacağı,işçilerin ileri sürdükleri talepleri yerine getireceğine dair sendikayla protokol imzaladı.

KOCAELİ

KOCAELİ Lastik-İş Bölge seçimleri 17 Eylül'de yapıldı. Eski yönetim düştü. Ancak, başka bir sendika ağası olan Dursun Ali ve listesindeki sosyal-faşistler yönetime geldi.

Eski yönetimde, koyu bir anti-komünist olan Kocaeli Senatörü Kenan Akman (CHP'li), Fikri Tanta ve Dursun Ali bulunmaktaydı. Lastik-İş'te bu yönetime karşı gelişen muhalefetin örgütsüz olması nedeniyle sosyal-faşistler başlarında Dursun Ali bulunduğu halde işçilerin devrimci taleplerine sahtekarca sahip çıkmaya çalıştılar. Bu konuda bize mektup gönderen işçiler şunları belirtiyorlar: "Dursun Ali, eski yönetimde sekreterlik yapıyordu. Bu görevi sırasında her türlü işçi düşmanlığı faaliyetleri yürüttü. MESS grevinde, Dursun Ali'nin listesine aldığı İGD'li sosyal-faşistler, işçilerin çıkarlarını patrona peşkeş çektiler; patronun önerdiği 'grup sözleşmesini' kabul ettiler. Yine MESS grevinde, grevci işçilere 45 günde 1000 lira çok görüldü, ama İGD'li beslemelere binlerce lira harcamaktan kaçınılmadı. Bizim paramızı bize vermeyen sosyal-faşist sendika ağalarının işçi düşmanı yüzünü biliyoruz.

Lastik-İş'te sendika ağalığını, işçi sınıfının proleter devrimci önderliğindeki örgütlü muhalefeti yıkacaktır."

AYVALIK

AYVALIK TÜRKAY ZİRAAT FABRİKASINDAN ATILAN 46 İŞÇİ:

Daha önce örgütsüz olan işçilerin çalıştıkları yere gelen sendikacılar, işçilere sendikanın gerekliliğini anlatmışlar,işçiler söz konusu olan Maden-İş sendikasına üye olmuşlardır. Patron işçileri sendika üyesi oldukları gerekçesiyle 8-10'ar kişilik gruplar halinde işten atmıştır. Patronun bu uygulaması karşısında kendilerini işçi yanlısı ilan eden Maden-İş'in sendika ağaları sessiz kalmışlar,hatta patronla işbirliği yapmışlardır.İşyerinde kalan 13 işçiden 7'si ve işten atılanların bütünü patronun işçi kıyımını protesto etmek ve atılan işçilerin işe alınmasını sağlamak için direnişe geçmek istemişlerdir. Maden-İş yöneticileri "size direniş çadırı ve pankart getirelim" diyerek oradan ayrılmışlar,aradan 2,5 ay geçtiği halde hala görünmemişlerdir. Gazetemize yazan bir işçi şunları belirtmektedir: "Maden-İş yöneticileri bize 'sakın Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği gibi Maocuları direniş çadırına sokmayın-Onlar sol görünüp sağ vuruyorlar' demişlerdi. Bu söz tam kendileri için söylenmiş bir sözdür.Bunu şimdi daha iyi anlıyorum. Sol görünüp, bizi patrona peşkeş çeken Maden-İş'in sendika ağalarıdır."

BAYBURT

BAYBURT'TAN MADEN İŞÇİLERİ:

Kapdağ Madencilik AŞ'ne bağlı işyerinde 40 işçi çalışmaktadır.İşçiler sendikasızdır. Patron İlhan ve Mistijon, işçilerin ücretlerinden sigorta primi kestiği halde,sigortaya kaydettirmemiştir.Bayram ve pazar günleri çalışan işçilere zamlı ücret ödememektedir. Gazetemize gönderdikleri mektupta işçiler:"Tek tek patrona karşı öne sürdüğümüz talepleri ancak, örgütlenerek alabileceğimizi kavradık. Bunun için sendika hakkımızı alma mücadelesine atılmamız gerekmektedir." diye yazmakta ve ancak örgütlü mücadelenin başarıya ulaşabileceğini belirtmektedirler.

PAZARCIK

PAZARCIK TETIRLİ KÖYÜ İŞÇİLERİ:

Sendikasız ve sigortasız olarak çalışan daha sonra işten atılan 30 işçi durumlarını gazetemize gönderdikleri mektupta şöyle anlatmaktadırlar: "Tunceli ve Pazarcık köylerinden gelerek Ayaş-Asartepe barajında çalışmaya başladık. Üç aylık ücretimizi vermeyen patron, ücretlerimizi istediğimiz için çevredeki faşistleri üzerimize saldırttı. Onların saldırısını geri püskürttük Durumu şantiye şefine anlattığımızda bizi haksız bulduğunu söyleyerek yüzünü bir kez daha gösterdi. Ücretimizi istedik, vermedi. "Para yok hangi taş sertse başınızı vurun" deyince kendisini, ücretlerimiz ödeninceye kadar bırakmayacağımızı söyledik. Oraya gelen jandarmalar,şantiye şefini zor kullanarak elimizden aldı. Böylece ücretlerimizi alabildik. Ama hemen bizi işten attılar."

GELİBOLU

GELİBOLU BELEDİYE İŞÇİLERİ'nin grevi devam etmektedir. Grevci işçiler, işten atılan arkadaşları tekrar işe alınıncaya kadar grevlerini sürdürmeye karar almışlardır. Gelibolu Belediye Başkanı AP'li Nuri Eren'in bugüne kadar başvurduğu grev kırıcı eylemleri başarıya ulaşamamıştır. Bunun üzerine o, dışardan topladığı çöp arabaları ve faşistlerle işe başlayarak grev kırıcılığı yapmaya kalkışmıştır. Grevci işçiler, çevredeki halkın ve devrimcilerin desteğiyle, Belediye Başkanının grev kırıcı hareketinin önüne geçerken, sendika ağaları "belediye başkanı grevi yasal yollarla önlüyor, buna engel olamayız" diyerek, patron yanlısı olduklarını gösterm işlerdir.

URFA

TEKEL ŞARAP FABRİKASI'NDAN BİR GRUP İŞÇİ, işyerindeki faşist saldırıları anlattıkları mektupta şunları belirtiyorlar. "MC döneminden bugüne kadar faşistlerin kale olarak kullandıkları fabrikadan bizi atmak istiyorlar. Müdür Muharrem Jakar, sendika ağaları, diğer faşist memurlar birlikte saldırı tezgahlıyorlar. Amaçları bizi işten atmak. Biz bu oyuna gelmedik, gelmeyeceğiz de. CHP, hükümet olduktan sonra onun da bize hizmet etmediğini anladık. Egemen sınıfların hiç bir partisine inanmıyoruz artık."

ÇERKEZKÖY

ÇERKEZKÖY JAKARTEKS FABRİKASI'nda 500 işçi çalışıyor. İşçiler Trakya'nın köylerinden gelmiştir. Patron işçilerin bayram ikramiyesini ödemediği için, işçiler 1 Eylül'de direnişe geçtiler. İşçilerin kararlı olduklarını gören sendika, alınan kara uymak zorunda kaldı.

Patron, "ortaklarım ayrıldı, ikramiyeleri veremem" deyince, sendika yöneticileri hemen patronun yardımına koştu. Tekstil Merkez Yönetim Kurulu'nda Sekreter Rıdvan Budak (Aynı zamanda Çerkezköy Şube Başkanı), işçilere şöyle dedi: "Evet, sizin ikramiyelerinizi sendika olarak ödeyelim. Patron bize öder." İşçiler, Rıdvan Budak'ın kararına şiddetle karşı çıktılar. Gazetemize mektup gönderen işçiler şunları belirtiyorlar: "Direniş bayrama rasladı. Sendika '15 gün sonra paranız ödenecek' diyerek işçilere işbaşı yaptırdı. Fakat ödemedi. Bizi sömüren patronla işbirliği yapan sendika ağalığına karşı mücadeleye kararlıyız."

İSTANBUL

DİNARSU FABRİKASI'nda işçi kıyımlarının ardı kesilmiyor. Patron, sosyal-fasist sendika ağası Kazım Doğan ve İsmail adındaki uşağı ile işbirliği yapıyor. Bu sendika ağası, işçilerin direnişini kırıyor, patrona yarayan ne varsa, uygulamaktan geri kalmıyor.

Son günlerde işçiler teker teker atılmaya başlandı. Patronun daha çok kâr hırsı, işçilere daha çok yoksulluk sağlıyor. Patronun bu tavrına karşı işçiler direnişe geçtiler. 1. gün sosyal--faşistler, patron yanlısı yüzlerini gizlemek için, direnişten yana gibi görünmeye çalıştılar. İkinci günden sonra esas amaçlarını ispatladılar. Patron, sendika ağası, polis hep birlikte direnişçi işçilere saldırdı. Hemen ardından direniş önderleri işçiler işten atıldı.

ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFINDAN

İNGİLTERE

İNGİLTERE'de Ford Fabrikalarında 56 bin işçi grevdedir. Ford, dünyanın en büyük otomobil tekelidir. Bu yıl, toplusözleşmede Ford yönetimi, işçi ücretlerini yalnızca % 5 artırmayı kabulleneceğini belirtti. Bu öneri, İngiliz hükümetinin ücretleri dondurma ve azami % 5 artırma önleminin uygulanmasıdır. Oysa 1974'ten bu yana perakende satış fiyatları bir kat arttı. Gerçek işçi ücretleri düştü. Ford tekeli ise geçen yıl, önceki yıllara oranla daha fazla kâr sağladı.

27 Eylül günü hizmetler kesiminde çalışan bütün işçiler bir gün genel grev yaptılar. Bu grev, İngiliz hükümetinin ücret artışlarını % 5'le donduran kararını protesto etmek için yapıldı. Şimdi yüzbinlerce işçi, ücretlerin dondurulmasına karşı mücadeleye atılmaya hazırlanmaktadır.

ABD

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ Filadelfiya'da 20 bin emekçi, ücretlerin dondurulmasına ve 3500 arkadaşlarının işten atılmasına karşı on günlük grev yaptı. İşçiler, kararlı direnişleriyle arkadaşlarını işe geri aldırttılar. Kaliforniya'da gıda sanayii işçileri, aşırı bant hızına karşı greve gittiler.

FRANSA

FRANSA'da gemi yapım sanayiinde 10 binden fazla işçi işten çıkartmaları protesto etmek için gösteri yaptı. Bu gösteride işçiler, burjuvazinin işçi düşmanı saldırılarına karşı mücadelede kararlı olduklarını haykırdılar.

Til köylüleri:

FAŞİST YALANLAR BİZİ KANDIRAMAZ

Elbistan'a bağlı Til köyünde, köylülerin uyanmasını sindiremeyen faşistler, köylülerin evlerine saldırmışlardır. Evlerin kapılarına faşist sloganlar yazmak istemişler, ancak köy halkı buna engel olmak isteyince onları dövmüşlerdir. Köy Muhtarı, durumu ilçeye bildirmiştir. Fakat faşist saldırganlar mahkemece serbest bırakılmışlardır.

Til köylü halkından bir grup gazetemize şu açıklamayı yapmışlardır: "Daha önceki yıllarda faşistler ve diğer gericiler bizi çeşitli yalanlarla uyuturlardı. 'Siz Türk ve müslümansınız, Aleviler ve Kürtler sizin düşmanınız' derlerdi, Alevi ve Kürt kardeşlerimizi bize hedef gösterirlerdi. Ama biz gördük ki, Kürt ve Türk emekçileri kardeştir. Bizim düşmanımız ağalar, büyük patronlar ve diğer gericiler, faşistlerdir. Devletin mahkemesi de bize saldıran faşistleri suçsuz bularak serbest bıraktı. Devletin de bize dost olmadığını anladık.

Elbistan'da Türk ve Kürt emekçilerini birbirine saldırtan ağaların, faşistlerin oyunlarına gelmeyeceğiz artık."

Urfa'dan 91 sağlık emekçisi:

Tam gün yasası bütün sağlık emekçilerine uygulansın

Bizler, Urfa Devlet Hastanesinde, Doğum Hastanesinde ve Sağlık Ocaklarında, 657 sayılı Devlet Memurları yasası kapsamına giren ve fiilen sağlık hizmeti yapan devlet memurlarıyız.

2162 sayılı Tam Süre Çalışma Yasası, doktor, eczacı, hemşire, ebe, ve sağlık memurlarını kapsamına almış, geri kalan tüm personeli kapsam dışında bırakmıştır.

Sağlık kurumlarında çalışan odacılar, kapıcılar, hasta bakıcılar müstahdemler, aşçılar, terziler ve şoförlerin de görevleri ne olursa olsun, fiilen sağlık hizmeti yaptığı açıktır.

Sağlık hizmeti bölünmez bir bütün olduğuna göre, yasa kapsamının tayininde, görev ve kadro durumuna göre ayrıcalık yaratılmasının Anayasamızın eşitlik ilkesine de ters düştüğü, inkar edilemez bir gerçektir.

Sağlık kurumlarında çalışan ve 2162 sayılı yasa kapsamına alınmayan görevlilerin herhangi birinin yokluğu halinde, sağlık hizmetlerinin yerine getirilebilmesinin mümkün olmayacağı da yine kabulü zorunlu bir gerçektir.

Biz hizmetlilerin 2162 sayılı yasa kapsamı dışında bırakılmasının yalnız Anayasamızın eşitlik ilkesine değil, aynı zamanda "hakça ve insanca bir düzen" gereklerine ve hukukun genel ilkelerine de aykırı olduğunu, açıklamaya gerek görmüyoruz.

Hastanenin başvurma servisinden başlayarak, hastanın taburcu edildiği ana kadar yasa kapsamı dışında bırakılan personel de, yasa kapsamına alınan personel ölçüsünde ve belki de daha fazla hizmet vermektedir.

Hastanın başvurusunu karşılayan bakımına ve tedavisine yardım eden teşhis ve tedavinin sonuçlarını rapor haline getiren, hastayı ameliyathaneye götürüp geri getiren, sağlık kurumunun, sağlık koşullarına uygun ve temiz tutulması için uğraş veren kişiler bizleriz.

Buna rağmen, yasa kapsamı dışında bırakılarak, mağdur edilmemize bir anlam veremiyoruz.

Sağlık hizmeti yaptığımız gözönünde tutulmak suretiyle 2162 sayılı yasanın sağlık hizmetlerinde çalışan diğer görevlilere sağladığı maddi olanaklardan yararlanmamızın sağlanmasını istiyoruz.

URFA SAĞLIK EMEKÇİLERİ

Bu ordu halka hizmet eden bir ordu değildir

Biz yoksul köylü çocuklarıyız. "Vatana hizmet" edeceksiniz diyerek bizi askere aldılar.

Yaşama koşullarımız çok kötüdür. Askerin her türlü gereksinimi ordu tarafından karşılanır denildiği halde bizlerden çeşitli şeyler için para alınıyor. Tuz parası, deterjan parası, televizyon onarımı vb. parası alıyorlar. Oysa bize verilen para miktarı gülünçtür. Yıllardan beri bu para hiç artmamaktadır. Erlere 30 lira, onbaşılara 45, çavuşlara 90 lira.

Bize verilen yemekler azdır. Bunun yanında temiz ve gıdalı yiyecekler değildir. İçi taş dolu fasulye ve mercimekler, kokmuş etler hepimizi hasta etmektedir. Hastalara hiç bakmazlar. Hastane ve doktor yok. Revirde, başağrısı, diş ağrısı için bile ilaç bulunmamaktadır. Hasta olan arkadaşlarımız, ilacı kendi paralarıyla almak zorunda kalırlar.

Dayak, küfür, işkence, hakaret ve diğer canavarca baskılar, çeşitli milliyetlerden halk evlatları üzerinde sürdürülmektedir. Biz, askerler üzerindeki bütün bu baskılara son verilmesini istiyor, bütün askerleri bu talepler uğruna mücadele etmeye, kamuoyunu sesimizi duyurmaya çağırıyoruz.

FAŞİZME ÖLÜM, DAYAK, ANGARYA, KÜFÜR VE İŞKENCELERE SON!

KAHRAMANMARAŞ'TAN BİR GRUP ASKER

KARS-Iğdır:

Şahin Akar ve Köroğlu Keser'i faşistler katletmişti

Jandarma, şehitlerini anan halka saldırdı

KÖROĞLU KESER

ŞAHİN AKAR

5 Ağustos 1978 günü Iğdır'da faşistlerin kanlı tertibi sonucu Iğdır Kültür Derneği Yönetim Kurulu üyesi Şahin Akar ve Iğdır Kültür Derneği üyesi Köroğlu Keser öldürülmüştü. Cenaze töreni yapmak isteyen halk, polis ve jandarma tarafından engellenmiş ve cenazeler polis tarafından kaçırılarak gece saat 24.00'da gömülmüştü.

Devrimciler ve halk iki devrimci genci anmak üzere 5 Eylül günü Şahin Akar'ın mezarı başında bir anma töreni yaptılar. 150-200 kişinin katıldığı toplantıda, Şahin Akar ve Köroğlu Keser'in kısa ama onurlu yaşamları anlatıldı.

Anma toplantılarına dahi tahammül edemeyen faşist güçler jandarmayı mezarlığa saldırttı. Savcılığın devrimcileri serbest bırakmasına rağmen Iğdır Jandarma Kumandanı Komando Yüzbaşısı anma toplantısına katılanları karakolda tuttu. Onlarca kişiye işkence yapıldı. Devrimcilere şehir çarşısını temizletmek istedi. Aynı yüzbaşı halka devrimcilerin Iğdır'da yangın çıkarmak istedikleri yalanını yaymaya çalıştı.

Ancak devrimcilerin direnişi faşistleri ve jandarmayı bir kez daha geriletti.

Yozgat Kapalı Cezaevinden 11 mahkum

"Bizler Yozgat Kapalı Cezaevinde çeşitli suçlardan yatan tutuklu ve mahkumlar olarak cezaevinde uygulanan faşist yöntemleri, sömürü ve zulmü lanetliyoruz.

Üç ay evvel kadar ağırlaşan baskılar sonucu olaylar çıktı. Ortaçağ yöntemleri ile mahkumlara olmadık işkencelere başvuran cezaevi yöneticilerinin bu baskılarına karşı mahkumlar kararlı bir mücadele başlattılar. Haklı bir zeminde sürdürdüğümüz mücadele sonucu işkenceci 9 gardiyan başka yerlere tayin edildi. Olaylardan sonra bizzat Adalet Bakanı Mehmet Can'ın ağzından taleplerimizin haklı olduğunu duyduk. Mehmet Can, ziyaretlerin serbest olması, Müdür ve 9 işkenceci gardiyanın işten ayrılması, her yayının serbest olarak içeri girmesi, ortaçağ yöntemi olan işkence, dayak, falakanın kalkması, sürülen ilerici mahkumların derhal geri getirilmesi konularındaki haklı taleplerimizi kabul eder gözüktü. Ancak zaman gösterdi ki, onun kafa sallaması bir yalandır ve Yozgat'a gelmesinin esas amacı da, yükselen mücadeleyi yalan ve demagoji ile bastırmaktır. 3 ay ömrü olan CHP vaatlerinin 3 ay sonra eski biçimine büründüğünü gördük. Ancak, ne CHP'nin içi boş vaatleri ve sahtekarlıkları ne de faşist diktatörlüğün baskı ve zulüm kurumları bizleri durdurabilir.

12 Mart'ın ömür boyu hükümlüleri ceza süreleri bitmesine rağmen hâlâ cezaevlerinde

Haksızlık derhal giderilmelidir

Başta 12 Mart'ın ömür boyu hükümlüleri olmak üzere bugün cezaevlerinde bulunan birçok ömür boyu hükümlü ceza sürelerini doldurmalarına rağmen halen demir parmaklıklar arkasındadır.

Bilindiği gibi 1803 sayılı Af Yasası müebbet cezaya çarptırılanlarla muvakkat hapse mahkum olanların cezalarında afla yapılan indirimin uygulanmasında ikili bir durum yaratmıştır. Muvakkat hürriyeti bağlayıcı cezalarda önce tüm cezadan 1/3'lik sürenin indirimi yapılmakta, kalan cezadan 12 yıllık af indirilmektedir. Müebbet hapse mahkum olanlarda ise önce 12 yıllık af indirim yapılmakta, kalan 24 yıllık cezadan ise 1/3'lik süre düşülmekteydi. Sözkonusu uygulama ömür boyu hükümlüler aleyhine ortalama 4 yıllık bir fark yaratmaktadır.

Bu eşitsizliğin giderilmesi için çeşitli mahkemeler tarafından Anayasa Mahkemesi'nde açılan davalara Anayasa Mahkemesi'nin yeterli üyesinin bulunmaması ve toplanamaması nedeniyle bakılamamaktadır.

Bu haksızlığın sürdürülmesi sonucu 1971 yılının Mayıs ve Haziran aylarında tutuklanmış ve 12 Mart'ın Sıkıyönetim Mahkemelerinde ömür boyu cezaya çarptırılmış olan devrimciler bu yılın Temmuz ve Ağustos aylarında serbest bırakılması gerekirken halen cezaevlerinde tutulmaktadır.

Sözkonusu eşitsizliğin açıkça görülmesi üzerine Mardin, Adıyaman ve Ordu şehirlerindeki Ağır Ceza Mahkemeleri aynı durumda olan bazı hükümlüleri haksızlığın herhalükarda Anayasa Mahkemesi tarafından düzeltileceği gerekçesiyle serbest bırakmıştır. Aynı tür uygulama Niğde Cezaevinde bulunan 12 Mart hükümlüleri için de yapılabilecekken siyasi gerekçelerle ceza süreleri biten ömür boyu hükümlüler salınmamaktadır.

8 yıla yaklaşan bir süredir cezaevlerinde bulunan hükümlülerin derhal serbest bırakılmasını talep ediyoruz. Haksızlığa karşı çıkan herkesin bu durumun düzeltilmesi için seslerini duyurmaya çağırıyoruz.

Sakarya Cezaevinden 28 tutuklu ve mahkum:

CHP'nin demagojik cezaevi tasarısı, cezaevlerindeki zulmü gizleyemez

Son günlerde mahkumlar üzerindeki baskı yoğunlaşmaktadır. Adalet Bakanlığı tarafından yayınlanan 60-104 sayılı genelge ile mahkumların kazanılmış hakları gasbedilmekte, sömürü ve zulüm meşrulaştırılmaktadır.

Cezaevlerinde reformlar yapılacağını söyleyen Adalet Bakanı bu uyarlama ile cezaevlerinde işkencenin, sürgünün ve diğer yanlış uygulamaların ortadan kalkacağını söylüyordu; ancak yeni genelgeyle Adalet Bakanlığının gerçek yüzü ortaya çıktı. Göstermelik reformlarla cezaevi arabasının rengi ve adresi değiştirilmekte, ancak mahkumların mücadelesi durdurulamayınca baskı ve şiddete başvurulmaktadır.

Cezaevlerinde çıkan huzursuzluğun temeli bozuk düzene dayanmaktadır. Bu bozuk düzen devam ettiği ve mahkumun insanca yaşama hakları elinden alındığı sürece cezaevlerindeki huzursuzluk devam edecektir. Ancak, dışarda da olduğu gibi cezaevlerinde de devrimciler sömürü ve zulüm düzenine karşı en önde mücadelelerini sürdürecektir.

Sakarya Cezaevinde de Bakanlığın genelgesiyle birlikte mahkumlar üzerinde baskı kurulmaya çalışılmaktadır. Dayak ve falaka yeniden hortlatılmış, mahkumların birbirleriyle görüşmeleri engellenmiş, ziyaretler kısıtlanmıştır. Son olarak diğer bir cezaevinden gelen 2'si siyasi, 4 mahkum keyfi olarak hücreye kapatılmıştır. Mahkumların hücreden çıkartılmasını içeren taleplerimiz; savcı tarafından reddedilmiş ve mahkumlar sürgünle tehdit edilmiştir.

Sakarya Cezaevi mahkumları olarak arkadaşlarımızın serbest bırakılması ve Bakanlığın genelgesini protesto etmek amacıyla açlık grevi başlatmış bulunuyoruz.

Maraş Cezaevi'nde de zulüm var

Maraş Kapalı Cezaevinde yurtsever, devrimci, demokrat tutuklu ve hükümlüler üzerinde yoğun bir baskı, zulüm ve sömürü var. Yurtsever, devrimci ve demokrat tutuklu ve hükümlüler bu baskı, zulüm ve sömürüye karşı mücadele etmektedirler. Bu baskı, zulüm, sömürü, MHP ve Ülkü Ocaklı faşistler, idare ve hapishane ağası ittifakı tarafından uygulanmaktadır. Başgardiyan Ali Kaplan, bu ittifakın başı ve baskı, zulüm ve sömürünün baş uygulayıcısıdır.

Başgardiyan Ali Kaplan, kendine göre uyulması gereken bazı kurallar koymuştur.

Bu kurallardan bazıları kısaca şunlardır: 1-Cezaevine yeni giren bir tutuklu ve hükümlü 15 gün yatağında (o da yatak bulursa) tek ayak üstü oturacak, koğuştan çıkmayacak, yatağından inmeyecek (zaruri ihtiyaçlarını gidermek için koğuş ağasından izin alıp yatağından inebilir), koğuştan koğuşa gitmeyecek ve bahçeye hava almaya çıkmayacak. 2- Herkes zorunlu olarak namaz kılacak ve Ramazanda oruç tutacak. 3- Banyo, tuvalet vb. hizmetçi refakatinde gidecek (hizmetçi olarak kullanılanlar, çocuk koğuşundaki çocuklardır) 4- Tutuklu ve hükümlü hiç kimseyle konuşmayacak 5- Tutuklu ve hükümlü ne söylenirse onu yapacak, izinsiz oturup kalkmayacak. 6- MHP ve Ülkü Ocaklarını destekleyen, MHP ve Ülkü Ocakları tarafından tavsiye edilen gazete, dergi ve kitapların dışında hiç bir şey okunmayacak.

Tutuklu ve hükümlüler üstündeki baskı ve sömürü zor yoluyla sürdürülmektedir. Bu zor, bir yandan eli sopalı gardiyanlar tarafından, diğer yandan ise faşist militanlar ve eli bıçaklı hapishane ağaları ve adamları tarafından uygulanmaktadır. Sopalar, cezaevinin demirbaşıdır. Bıçak, şiş vs. ise, bizzat başgardiyan Ali Kaplan ve diğer gardiyanlar tarafından cezaevine sokulmaktadır. Baskı, zulüm, sömürü ve haksızlıklar karşısında sesini yükselten tutuklu ve hükümlü karşısında, gardiyanı ve sopasını görmektedir. Eğer gardiyan sopası tutuklu ve hükümlüyü yıldıramıyorsa, bu defa, faşist militanların ve hapishane ağalarının tehditleri işin içine girmekte, bu da etkili olmadığında, hakkını arayan, baskı, zulüm ve sömürüye karşı çıkan tutuklu ve hükümlü bıçaklanmakta ya da şişlenmektedir.

Kurdukları düzenin yıkılmakla yüz yüze olduğunu, yüksek gelirlerinin ellerinden gittiğini, hakimiyetlerinin sarsıldığını gören MHP ve Ülkü Ocaklı faşistler, başgardiyan Ali Kaplan ve diğer gardiyanlar ve hapishane ağaları harekete geçtiler.

Önce bir arkadaşımıza saldırdılar. Arkadaşımızdan gerekli cevabı aldılar. Ramazan Bayramının üçüncü günü başgardiyan ve hapishane ağaları tarafından hapla uyuşturulmuş ve "cesaretlendirilmiş" faşist militanlar ve hapishane ağasının adamları, iki arkadaşımıza saldırarak onları bıçak ve şişle yaraladılar. Bundan sonra halka karşı yaptıkları her saldırıda olduğu gibi "vurun komünistlere, vurun allahsızlara" naralarıyla diğer tutuklu ve hükümlüleri de bize saldırtmaya çalıştılar. Ama başarılı olamadılar.

Göğsünden yaralı arkadaşımız cezaevi idaresi tarafından bir şeyi yok diye hastaneye gönderilmemiş, ama ısrarlarımız sonunda iki gün sonra hastaneye gönderildiğinde, on günlük rapor almıştır.

Saldırı sırasında cezaevi idaresi ve soruşturmayı yürüten Savcı Yardımcısı saldırganları değil, saldırıya uğrayan bizleri suçlamıştır.

Saldırı sırasında saldırganlardan toplanan 10-15 kadar şiş ve bıçak kısa bir süre sonra bizzat başgardiyan tarafından tekrar saldırganlara dağıtılmıştır.

Hiç bir baskı, zulüm ve saldırı mücadelemizi durduramayacak. Haklarımızı istemekten hiç bir zaman vazgeçmeyeceğiz. İnsanca yaşamak için mücadele edeceğiz ve cezaevi koşullarında da olsa, insanca yaşamak için çaba harcayacağız.

Baskı, zulüm ve saldırılar; baskı, zulüm ve sömürüye karşı mücadelemizi durduramayacaktır.

MARAŞ KAPALI CEZAEVİNDEN
10 DEVRİMCİ

KİTLE ÖRGÜTLERİNDEN

KARS YURTSEVER DEVRİMCİ KADINLAR DERNEĞİ KURULDU

Karslı emekçi kadın ve genç kızların önderliğinde, bölgedeki emekçi kadın ve genç kızların ekonomik, demokratik ve diğer somut talepleri uğrunda gelişen mücadelesine önderlik etmek, kadınlar üzerindeki ikili baskı ve zulme karşı savaşmak amacıyla Kars kadınlarının kitle örgütü Kars Yurtsever Devrimci Kadınlar Derneği kurulmuştur. Dernek kurucuları Kars kadın ve genç kızlarına şu çağrıyı yapmaktadır:

"İşsizliğin, yoksulluğun, sömürünün, faşist katliamların, emperyalist savaşların ve toplumdaki diğer eşitsizliklerin en çok kurbanı olan bizleriz. Ezenin ve ezilenin bulunduğu toplumsal yapıda kadın diğer ezilenlerden farklı olarak iki kat baskı altındadır. Faşist diktatörlük halkımızın yiğit oğullarını ve kızlarını barbarca katlediyor. Anaların kalbini acıya ve ateşe boğuyor. Ağalar ve büyük patronlar, tarlada, fabrikada çalışan kadınların emeğini acımasızca sömürüyor. Emekçi anaların çocukları her gün daha çok açlığa itiliyor. Analar "çocuğumun yarını ne olacak, benim yarınım ne olacak" diye soruyor. Gelin bu soruya hep birlikte cevap bulalım. Kars Yurtsever Devrimci Kadınlar Derneği'nde birleşelim. Örgütlü mücadelemiz gücümüzü daha çok yükseltecektir.

YAŞASIN KARS KADIN VE GENÇ KIZLARININ KİTLE ÖRGÜTÜ KYDKD

Mamak Halk Kültür ve Dayanışma Derneği kuruldu

Uzun bir süreden beri faşist diktatörlüğe karşı yiğitçe direnen, şehitler veren ve bu yolda devrim mücadelesine destek olmaya çalışan onurlu ve yiğit Mamak halkı, Mamak Halk Kültür ve Dayanışma Derneği'ni kurdu.

Mamak halkının somut sorunları için ve faşist diktatörlüğün yalan, demagoji ve saldırılarını karşı mücadelede Mamak halkını ve gençliğini seferber edecek, kararlı, sabırlı ve örgütlü bir mücadele yürütecek olan Mamak HKDD Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelesine katkıda bulunacaktır.

Nazilli - Çapahasan Halk Kültür ve Dayanışma Derneği (ÇHKDD) kuruldu

Özellikle tarım emekçilerinin yerleşim bölgesi olan Çapahasan mahallesinden devrimciler, tarım emekçilerinin sorunları doğrultusunda, emekçilerle omuz omuza olmak, çıraklar üzerindeki baskı ve sömürüye karşı genç çırakların mücadelesine önderlik etmek, halkın sanat ve kültürel gelişimine katkıda bulunmak, öğrenci gençliğin "can güvenliği, öğrenim özgürlüğü" için yürüttüğü mücadeleye önderlik etmek amacıyla Çapahasan Halk Kültür ve Dayanışma Derneği'ni kurmuşlardır.

Egemen sınıflar ABD Emperyalizmi ile nikah tazeledi

Ambargo kalktı, Amerikan üsleri faaliyetini yine açıkça yürütecek

5 Şubat 1975'den bu yana hemen hemen dört yıldır süren ambargo hikayesi, 26 Eylül 1978 günü Carter'in ambargoyu kaldıran yasayı imzalaması üzerine son buldu. Ambargonun kalktığı haberleri ile beraber 25 Temmuz 1975'den bu yana sözde kapalı olan Amerikan üslerinin de açılacağı bildirildi.

AMBARGONUN KISA HİKAYESİ

Amerikan emperyalizmi, Türkiye'nin Kıbrıs'ı işgal etmesi üzerine "Amerikan silah ve askeri gereçlerinin amaçları dışında kullanıldığı" gerekçesiyle işgalin ertesinde Türkiye'ye silah satışını ve her türlü hibeyi durdurmuştu. Silah ambargosuyla birlikte komprador burjuvazinin etekleri tutuşmuş ve ne yolla olursa olsun ambargonun kaldırılması için yoğun bir çabaya girişmişlerdi. O dönemde iktidarda olan MC'nin temsilcileri Amerikan emperyalistleri önünde her türlü şaklabanlığa başvurmuş, gözyaşları dökmüş, zaman zaman yalancı pehlivanlar gibi sözde tehditler savurmuşlar; hatta göstermelik olarak Amerikan üsleri, Temmuz 1975'de kapatılmıştı. Ancak söz konusu üsler, NATO üssü adı altında veya bayrak direklerinde Amerikan bayrağı yerine Türk bayrağı asılı olduğu halde eski görevlerini yerine getirmeye devam etmişlerdi. İşte bu nedenle Amerikan emperyalistlerinin "üslerin kapatılması" blöfü rahatsız etmemiştir. Ambargo süresi boyunca Amerika'nın temel endişesi, Kıbrıs'ın statüsü yeniden belirlenirken bu işin kendi çıkarlarına uygun olarak yapılması ve Yunanistan'ı küstürmeyecek bir çözümün bulunması olmuştur. Amerikan emperyalistlerinin Türkiye ile Yunanistan arasında "ne şiş yansın, ne kebap" siyasetinin yanında, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'a sızma hareketleri de Amerikan emperyalistlerini ambargonun kaldırılması yönünde harekete geçiren başlıca etkenlerdir.

Türkiye komprador burjuvazisi, bir yandan Amerikan silah ambargosunun kalkması için her türlü kılığa girerken, öte yandan ABD'nin ambargonun kalkması için koyduğu "Kıbrıs'ta taviz" şartını uzun süre yerine getirememiştir. Komprador burjuvazi, Kıbrıs konusunda uyguladığı şoven çizgide o kadar ileri gitmiş, kamuoyunu bu konuda o derece şartlamıştır ki kendi çizdiği bu sınırı efendisinin istemesine rağmen aşamamıştır. Bu aşırı şoven siyasetin sonucu olarak ambargonun kalkması karşılığında Yunanistan lehine Kıbrıs'ta taviz vermeyi gerçekleştirememiştir.

Ambargonun kaldırılması, ABD emperyalizmiyle nikah tazelenmesi, iktidara geldiğinden bu yana kendini egemen sınıfların derdine çare bulmaya adayan Ecevit'e kısmet olmuştur. Ecevit, kendi deyimiyle "çok yönlü bir politika" ile bu sonuca ulaşmış bulunmaktadır. Evet, gerçekten onun izlediği politika çok yönlüdür. Ecevit, Amerikan emperyalistlerinin önünde bir gün gözyaşı dökmüş, ertesi gün "gölge etme başka ihsan istemem" demiş, daha ertesi gün, "Türkiye'nin çıkarlarının NATO'nun ve batılı emperyalistlerin çıkarlarından ayrı olamayacağını söylemiş"tir.

Ancak ambargonun kalkmasında esas etkenin Ecevit'in Kıbrıs'ta Amerikancı bir çözümü kabul etmesi ve batılı emperyalistlere bağlılık yemini olduğu, artık her şeyiyle anlaşılmaktadır.

AMBARGO NE PAHASINA KALKTI?

Ambargo kalkmıştır. Komprador burjuvazi dört yıllık bir çabadan sonra muradına nail olmuş bulunuyor. Ancak ambargo, Türkiye halkının ulusal çıkarlarının bir kez daha ayaklar altına alınması pahasına kalkmıştır. Halkımızın çıkarlarıyla taban tabana zıt olan Amerikan üslerinin varlığı bütün açıklığı ile faaliyetine devam edecektir. Yeni bir emperyalist savaşta Türkiye, Amerikan emperyalizmi ve müttefiklerinin ileri karakolu olma görevini sürdürmektedir. Kısacası olay, batılı emperyalistlere bağımlılığın pekiştirilmesi olarak özetlenebilir. İşte diyet budur.

İşler bununla da bitmemektedir. Ambargo, Kıbrıs'ta hem Yunanistan'ın, hem de Türkiye egemen sınıflarının ve esas olarak da Amerikan emperyalizminin çıkarlarının korunduğu ve yeniden pekiştirildiği bir çözümün bulunması şartıyla kaldırılmıştır. Zaten dört yıllık ambargo hikayesinin en önemli pazarlık konusu Kıbrıs halkının kaderi olmuştur. Dört yıl boyunca ambargonun kalkması için çaba sarfeden veya buna karşı duran güçler, dört yıldır iki milliyetten Kıbrıs halkının kaderiyle oyuncak gibi oynamak istemişlerdir. Yüzbinlerce kişinin geleceği kendilerinin hiç haberi olmadan, Beyaz Saray'ın, Pentagon'un, veya Ankara'daki bakanlıkların karanlık odalarında tartışılmıştır. Ve yine ambargo, esas olarak bu kaderin belirlenmesi sonucu kaldırılmış bulunmaktadır.

BURJUVAZİ, ULUSUN ÖNÜNDE YÜRÜYEBİLİR Mİ?

Ambargo masalı bazı gerçeklerin su yüzüne çıkmasına yardım etmiştir. Her şeyden önce burjuvazinin artık ulusun önünde onun çıkarlarını koruyarak yürümeyeceği geniş kitleler açısından da anlaşılmıştır. Ambargo kalkmıştır; komprador burjuvazi ABD emperyalistlerinden faizli kredi ve hibe olarak 250 milyon dolar alacaktır. İşte dört yıldır burjuvazinin çeşitli kesimlerinin ABD emperyalistlerinin önünde attıkları taklaları, diz çöküp yalvarmaları, bel büküp gerdan kırmaları, yalvarıp yakarmalarının karşılığı 250 milyon dolardır. 250 milyon dolar karşılığı bir kez daha satılan sevgili yurdumuzun toprağıdır. Demirel'den, Ecevit'e, faşist köşe yazarlarından, CHP şakşakçılarına kadar uzanan geniş bir kesimin dört yıldır 250 milyon karşılığı satmak için uğraştığı ulusal çıkarlarımızdır, ulusun onurudur. Ambargonun ortaya çıkardığı, herkesin gözüne soktuğu gerçeklerden biri budur: Burjuvazi ulusun önünde yürümeyi, ulusal çıkarları savunmayı uzun bir süre önce terketmiştir. Ulusal onuru emperyalistlere peşkeş çekmiştir ve gerektiği her yerde çekmeye devam etmektedir. Yurtseverliği elden bırakmayanların Amerikan emperyalizmi önünde dört yılda döktükleri gözyaşı Bağdat'a yol olur. Bunun içine Demirel'i, Türkeş'i kadar Ecevit'i ve onun her eylemine kafa sallayanlar da dahildir.

TÜRKİYE HALKININ 30 YILLIK MÜCADELESİNİN HEDEFLERİ DOĞRULANDI

Amerika'nın silah ambargosu kısa bir süre için de Türkiye halkının 30 yıldır Amerikan emperyalistlerine karşı sürdürdüğü mücadelenin hedeflerini de doğrulamış bulunmaktadır. Bu gerçekler artık o kadar çıplak biçimde ortaya çıkmıştır ki, komprador burjuvazi dahi bunları yeniden keşfediyor pozlarında halkın, Amerikan emperyalizmine karşı duyduğu nefreti başka yerlere yönlendirme yolunu aramaya koyulmuştur.

Geçmişte emperyalizmle işbirliği propagandasının en utanmaz kalemleri dahi, bugün Amerikan emperyalizminin vefasızlığından söz ediyorlar. Amerika'nın kendi çıkarlarını ön plana aldığından dem vuruyorlar. Hatta bazıları daha da ileri gidip "ulusal savunmanın" Amerika'nın eline bırakılamayacağından bahsediyor. Ortaya çıkan gerçekler karşısında bütün vatan satıcıları müthiş yurtsever kesilmiştir!

Bu yalanlar, Türkiye halkını aldatabilir mi? Özellikle 1960 yıllarında Amerikan emperyalizmine karşı büyük mücadeleler veren Türkiye halkı kimin ne olduğunu biliyor. Vatan satıcılarının söyledikleri doğruysa o halde 6. Filo'ya karşı yürüyen Vedat Demircioğlu, Taylan Özgür, Battal Mehetoğlu neden katledilmiştir? "Bağımsız Türkiye" diye haykıran Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan neden asılmıştır? Bütün "günahları" Amerikan emperyalizmine karşı mücadele etmek olan binlerce yurtsever neden yıllarca zindanlarda çürütülmüştür?

Komprador burjuvazinin, faşistlerin ve Amerikan emperyalizmine bel eğen reformcuların bugünkü [illegible] öyle sırıtmaktadır ki, [illegible] yatıştırmak için kamuoyu [illegible] öte yandan Amerikalı patronlarının önünde [illegible], af dilemekte, iane talep etmektedirler. İşte ambargo serüveni, bütün bunları [illegible] önüne sermiştir. Herkes ak koyunla, kara koyunu görmüştür.

ULUSAL SAVUNMA! AMA KİME KARŞI?

[illegible]

.Türkiye çatışması egemen sınıfların "ulusal savunması"nın gerekçelerinin göbeğindedir. Halkımızın Yunanistan'la, Yunan halkıyla ne alıp veremediği vardır? Ulusal çıkarlarımızı ayaklar altına alan veya onları tehdit eden Yunanistan mıdır? Ülkemizin doğal kaynaklarını sömüren, onlar mıdır? Topraklarımızın üzerindeki yüzlerce üs, Yunanistan'a mı aittir? Doğaldır ki Yunanistan'a karşı gerçekleştirilen Amerikan menşeili bir silahlanmanın "ulusal savunma" kavramı ile hiç bir ilişkisi yoktur. Ama komprador burjuvazi ve toprak ağaları mazlum halklara saldırmayı pek sever. Elli beş yıllık Cumhuriyet tarihimizde gerçekleştirilen iki-üç silahlı dış müdahale bunların en açık örnekleridir. Sözde ulusal savunmamızı sağlayan bu silahlar, askeri araç ve gereçler 1950'lerde Amerikan emperyalizmine karşı ulusal bağımsızlığı için savaşan Kore halkının mücadelesini ezmek için, 1974'te Kıbrıs halkının egemenliğini ihlal etmek için veya 1958'de Lübnan bunalımı sırasında Amerikan emperyalizmine destek olmak için kullanılmıştır. İşte egemen sınıfların ulusal savunmasının içyüzü budur: Emperyalizmin yanında ezilen halklara karşı [illegible]

"YA RUSYA KIZARSA"

[illegible]

Bu nedenle hem yetkililer, hem de ambargonun kaldırılmasının basındaki taraftarları şimdi Sovyet sosyal-emperyalistlerini yatıştırmak, tehdidin onlara yönelmeyeceğine dair teminat vermek üzere seferber olmuş bulunmaktadırlar. Göbeklerini Amerikan emperyalizmi ile kesmiş olanların, Rusya'ya karşı gösterdikleri hassasiyette anlaşılmayacak bir taraf yoktur. Bir süper devletin işbirlikçileri, ötekine karşı teslimiyet rolünü oynamaktadırlar. Onların beyinlerindeki taşıdıkları beyinleri o derece karanlık ve yürekleri o derece satılmıştır ki, böyle ince hesaplar tam da onların işidir.

İşsizliği

Baş.ta.sa.4'de

[illegible]

İŞSİZLİĞİN KÖKÜ SOSYALİZMDE KAZINIR

[illegible] liği ortadan kaldıran sosyalist üretim sistemidir. Sosyalist ülkelerden Arnavutluk'ta işsizlik sorunu yokken, kapitalist, revizyonist ülkelerde işsizlik her gün artmaktadır.

Ülkemizde işsizliğe son verecek olan, komprador kapitalizme ve toprak ağalığına bağlılık yeminleri eden faşistler, reformistler, revizyonistler ve "Üç Dünyacı" revizyonistler değil, emekçi sınıfların omuzlarında yükselecek olan demokratik halk iktidarı ve devrimi sürdürecek olan proletaryanın iktidarı ile uygulanan sosyalist, komünist ekonomidir.

ÜÇÜNCÜ YOL

Dünyada ve ülkemizde bütün siyasi ve sosyal olaylar hızla gelişmekte, her siyasi akımın gerçek niteliği de gelişen olaylar karşısında aynı hızla ortaya çıkmakta, ak koyun, kara koyundan ayrılmaktadır. İşte ambargo da turnusol kağıdı gibi siyasi tutumları çözmüş bulunuyor. Ulusal ihanetin çeşitli renkten çizgileri ile ulusal çıkarların gerçek savunucusu devrimci proletaryanın yolu bir kez daha karşı karşıyadır.

Bütün emperyalist uşaklarının dört yıl boyunca vaaz ettikleri, emperyalizme teslimiyet ve "ulusal savunmanın" emperyalist güçlere terkedilmesi olmuştur. Elbette ulusal savunma kavramının, ulusal savunma adına neyin sovunulacağının her sınıf ve siyasi akım için ayrı anlama geldiği açıktır. Ama neyin ne olduğu, ulusal savunmanın kime ve nelere dayanarak yapılacağının belirtilmesiyle de açığa vurulmuştur.

Türkeşlerin, Demirellerin, Sabancı ve Koçların tutumları en açık bir biçimde ortaya çıkmıştır. Dört yıl boyunca bütün basın, ambargo konusunda bunların yakarışlarıyla dolup taşmıştır. MC'nin dışişleri bakanı, dört yıl içinde Beyaz Saray'ı Kâbe kapısına çevirmiş, sanayici ve işadamlarının en gözüyaşlıları heyetler halinde Vaşington kapılarında mekik dokumuşlardır. Her NATO toplantısı, batılı emperyalistlerin her platformu bu Amerikancı çetenin yalvarmalarına tanık olmuştur. Daha sonra işler heyecanla lobicilik serüvenlerine kadar varmıştır. Dört yıl boyunca söyledikleri her söz, ulusal savunmanın Amerikan emperyalizmine yeniden dayanmasından başka bir yolu olmadığı noktasında düğümlenmiştir. Onların 1975'den bu yanaki çabaları emperyalizmle işbirliğinin en utanç verici ve en alçakça dönemlerinden biri olmuştur.

Ya revizyonistler? Onların dört yıldır propagandasını yaptıkları, ABD emperyalizminin vefasızlığı bunun yanında Sovyetlerin ne kadar kadirşinas olduğudur. Ağızlarından çıkan her söz, yazdıkları her yazı ulusal savunmamızın ancak sosyalist sistemin yanında (siz sosyal-emperyalist sistem diye anlayın) ve Varşova paktının güçlü kolları arasında gerçekleşebileceği sonucuna varmıştır. Onlar dört yıllık Amerikan silah ambargosunu Türkiye'yi Sovyet sosyal-emperyalistlerinin kucağına atmanın fırsatı olarak değerlendirmişlerdir.

Herhalükarda bu iki ihanet akımının amaçları "Ya Amerika, ya Rusya; ya Nato ya Varşova" şiarlarında kendini bulmuştur. Çeşitli ara akım da esas olarak bu iki mihrakın çevresinde kümelenmiştir.

Ecevit'in ve reformcu CHP'nin "Çok yönlü ve haysiyetli dış politikası"da sekiz aylık iktidar döneminde ortaya serilmiş bulunuyor. "Çok yönlü ve haysiyetli dış politikanın" altından burjuvazinin kırk yıllık ulusal ihanet politikasından başka bir şey çıkmamıştır. Onun dış politikası Amerikan emperyalizmini 'tehdit', Carter'a yalvarma, başka birgün tatlı sert bir nota verme anlamında elbette çok yönlüdür. Hele işin içine "ulusal savunmamız tek bir dış kaynağa bağlık olmayacak" gibi sözlerde girince mesele renklenmiştir de. Bir de başka başka kaynakların sosyal-emperyalist eşkiya olduğunu ima edince işin rengi iyice değişmiştir. Ecevit ABD emperyalizmini razı edinceye kadar özetle "hem Amerika, hem Rusya" sloganına da yapışmıştır. Ama sonunda yine Amerikan emperyalizminin önüne demir atmıştır. Görüldüğü kadar Ecevit oldukça "çok yönlü" bir dış politika izlemiştir. Bu politika içinde ne ararsan vardır ama bir tek ulusal çıkarların savunulması, ulusal onurun korunması eksiktir. Peki ama bunun neresi "haysiyetli dış politikadır"?

"Üç Dünyacı" revizyonistlerin ambargo konusunda takındıkları tutum da diğer gericilerden farklı olmamıştır. TİKP revizyonistleri uluslararası planda Çinli revizyonistlerin çizgisine uygun olarak komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının Amerikancı çözüm yolunu onaylamışlardır. Yıllardır düşlerinde gördükleri bugünkü çözüm gerçekleşmiştir. Bu nedenle tatlı tatlı el oğuşturmakta ve sessizce köşelerinden olan biteni seyretmektedirler. Amerikan emperyalizminin nasıl dişlerinin döküldüğünü, halkımıza ve ülkemize zarar veremiyecek bir kuzu olduğunu anlata anlata bitiremiyenlerin ambargo konusunda çözüm yollarının Demirel ve Türkeş'den, Pentagon'un generallerinden farklı olamayacağı açıktır. Ancak bu meselenin de olumlu yanı her önüne çıkana ulusal ihanet damgasını vuran TİKP revizyonizminin aynı zamanda gerçek bir ulusal ihanet çizgisinin temsilcisi olduğunu da bir kez daha sergilenmiş olmasındadır.

"Ya Amerika, ya Rusya" şiarlarının ortalığı kapladığı, her renkten burjuva çizgisinin ulusal ihaneti meşrulaştırmaya çalıştığı dönemde devrimci proletarya tek devrimci tutumu benimsemiştir: Türkiye halkına ve onun öz güçlerine dayanan, halk ordusuna dayanan ve emperyalizme, sosyal-emperyalizme karşı bir ulusal savunma hattı. Onlarca ihanet çığlığı arasından yükselen tek devrimci şiar budur. İhanetin yüzlerce beyaz bayrağı arasından en yükseklerde dalgalanan kızıl bayrağın üzerinde ulusal onurun da gerçek savunucusu olan işte bu şiar yazılıdır.

Yalnızca bu çizgi Kurtuluş Savaşını yaratan bir halkın gerçek mirasçısıdır. Yalnızca bu çizgi süpürge otunun tohumu ile karnını doyuran, top mermisini evinde imal eden, 'yedi düvelin üzerine" çıplak süngüsüyle yürüyen bir halkın siyasi mirascısı olmaya layıktır. O Kurtuluş Savaşı ki ulusal savunmayı her şart altında bir emperyalistin kucağına bırakan bütün ihanet akımlarına bugün de gereken cevabı vermektedir.

HALKIN KURTULUŞU

SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL * SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: VELİ YILMAZ * YÖNETİM YERİ: PİYERLOTİ, DİZDARİYE MEDRESESİ SOK. 8/A DAİRE 2 ÇEMBERLİTAŞ -İSTANBUL * ABONE ŞARTLARI: YURTİÇİ: YILLIK 250 TL, 6 AYLIK 125 TL, YURTDIŞI: 2 KATI * BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET * GENEL DAĞITIM: YURT-DA, ŞEFTALİ SOKAK NO, 10/4 SULTANAHMET - İSTANBUL YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ-İSTANBUL

PROLETER

Baş.ta.sa.2'de

re tecavüz ettiler.

Partimizin ve Arnavutluk Demokratik Halk Cephesinin siyaseti Marksizm-Leninizme dayanan doğru, kesin ve sürekli ilkelerden en ufak bir şekilde yalpalamayacak ve ayrılmayacaktır. Siyasetimiz her zaman ülkemizin, sosyalizmin ve halkların kurtuluş mücadelesinin şanlı çıkarlarıyla uyum halinde olan ilkeli bir sınıf siyaseti olacaktır. Halkımız, Amerikan emperyalizmine, Sovyet sosyal-emperyalizmine ve bütün gericilere karşı değişmez biçimde savaşacaktır. Hiç kimse sosyalist Arnavutluk onlara karşı tavrını değiştirecek diye en ufak bir ümit beslemesin. Aynı şekilde Arnavutluk Emek Partisi ve Arnavutluk devleti, halklara karşı mücadelesinde, özellikle Arnavutluk'taki sosyalizme karşı Amerikan emperyalizminin ve dünya gericiliğinin yanında yer almış olan Çin sosyal-emperyalizmine karşı savaşacak ve onu teşhir edecektir.

Hükümet — Aydınlık gazetesinin

Hükümet

Baş.ta.sa.1'de

nin işbirliği ve topluca saldırısı sonucu faşist milislerin kontrolu altına girmiş ve binlerce yataklı yurtlar, birkaç MHP'li eşkiyanın ini olarak kalmıştı. Faşist çetelerin işgal edemedikleri ise, hem MC, hem de CHP döneminde polis ve jandarma kışlası yapılmış ya da gerekçesiz olarak kapatılmıştır.

CHP, yurtlara önümüzdeki öğrenim döneminde yeniden kayıt olabilmek için öğrencilerin önüne onlarca engel de koymuştur. "Emniyet Belgesi", "Başarı Belgesi" bunlardan yalnızca ikisidir. Buna göre her öğrenci emniyetten "fişli olmadığına" dair kayıt getirecek, ve aynı zamanda yurda girebilmek için okulda hiç sene kaybetmemiş olacak. Bütün bunların, devrimci öğrencilerin ve Anadolu'dan gelen yoksul gençlerin yurtlara girememesi için alınan önlemler olduğu bir bakışta anlaşılmaktadır. Emniyette fişlenen kimlerdir? Binlerce yurtsever, devrimci genç, herhangi bir mitinge katıldığı için bile gözaltına alınmakta, polis kayıtlarına geçirilmektedir. Anadolu'dan gelen öğrenciler ise, genellikle yükseköğrenimlerinin ilk yıllarında başarısız olmaktadır. Bu da eğitimin bölgesel eşitsizliğinden doğmaktadır.

Olayın temelinde CHP'nin gençliğin mücadelesini saptırma arzusu yatmaktadır. Ama bunun hayal olduğu çok yakında anlaşılacaktır.

YURTLARIN BOŞALTILMASIYLA İLGİLİ AYRINTILI YAZI VE HABERLERİMİZ GENÇLİK EKİNDEDİR.

seyyar

Baş.ta.sa.1'de

miz" vb. gibi sloganlar atıldı. Saraçhane'den gelen kortej, İstanbul Belediye Sarayı'nın önünde toplandı. Belediye Başkanı Aytekin Kotil, seyyar satıcı arkadaşların konuşma talebini reddetti. Bunun üzerine seyyar satıcılar, Belediye Başkanının tutumunu, polisin ve zabıta ekiplerinin saldırılarını protesto ettiler ve haklarını alıncaya kadar mücadele edecekleri ne ant içtiler.

Seyyar satıcılar üzerindeki baskı ve sömürü son bulmalı, tutuklanan arkadaş serbest bırakılmalıdır.

Aydınlık gazetesinin

yesi altında dünya gericiliğinin yeni bir gücü olarak dünya sahnesinde yayılmakta, dünya gericiliği ile ezilen halklara ve işçi sınıfına karşı yeni bir cephe kurmakta; halkların mücadelesini bastırmaya, dünya sosyalizminin kalesi Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyetine komplolar düzenlemeye çalışmaktadır. Onların izinden giden Aydınlık-TİKP revizyonistleri ise, devrimcilerin ve halk kitlelerinin üzerine devlet güçlerinin saldırması için çağrılar çıkartmakta devrimcileri katletmekte ve eli kanlı faşist katillerle el sıkışmaktadırlar. Onlarla Türkiye halkına karşı ortak cepleler kurtarmak dırlar.

Aydınlık-TİKP revizyonistleri bugün öyle bir noktaya gelmişlerdir ki, kaderlerini tamamen gericiler arasındaki çatışmalara bağlamışlardır. Bir yandan da gericilerin farklı klikleri ile birleşerek yükselen halk mücadelesini ezmenin hesaplarını yapmaktadırlar. MİT içinde bir çatışma mı çıktı, Aydınlık-TİKP revizyonistleri çatışan kanatlarının birinin yanındadır; AP içinde Demirel kliği ile İnan kliği arasındaki çatışma yeniden su yüzüne mi çıktı TİKP revizyonistleri Kamuran İnan kliğinin yanı başında yer almaktadırlar. (Ayrıca AP içinde başka bir faşist kliğin temsilcisi olan Kamuran İnan'a gazetelerinin sayfalarında Stalin'e küfrettirmektedirler. Böylece Stalin hakkındaki düşüncelerini Kamuran İnan ve Şükrü Özbayrak'ın görüşlerini yayınlayarak dile getirmektedirler) MHP içinden bir takım sesler mi gelmeye başladı, TİKP revizyonistleri hemen MHP içinde olumlu gelişmelerden bahsetmeye başlamaktadırlar.

Ve bütün bunlar sadece lafta kalmamakta, tersine hemen pratiğe dökülmektedir. Bu revizyonistler, MHP'li faşist katillerle Düzce'de ve Bursa'da ortak toplantılar organize etmekte, MİT içinde taraf tutmakta, AP içinde Kamuran İnan kliği ile dayanışmaya girmektedirler.

Bu 'siyasi taktik' kontr-Gerilla içinden başka bir kliğin aklanması ile tamamlanmaktadır.

Bugün devrimle karşı devrim arasındaki çatışmada artık iyice ve açık bir şekilde karşı-devrimin saflarında yer almış olan ve hızla sosyal faşist bir örgüt haline dönüşmekte olan TİKP in yarın sosyal-emperyalizmin siyasal işbirlikçileri ile, sosyal- faşist partileri ile halka karşı işbirliği yapmamasının hiç bir garantisi yoktur. Çünkü onlar arasındaki bugünkü çatışmanın özü karşı devrimciler arasındaki bir çatışmadır.

Bütün çabalar boşuna

Aydınlık gazetesinin Kontr-Gerilla yayını ile varmak istediği başka hedefler de vardır.

TİKP şefleri birinci olarak bu yayınla Kontr Gerilla'ya, faşizme ve gericiliğe karşı oldukları izlenimini yaratmaya, böylece de emekçi halkın ve burjuva demokrat aydınların gözünde haklı olarak sarsılmış itibarlarını güçlendirmeye çalışmaktadırlar. Bütün emekçi halkın ve aydınların Kontr Gerilla'ya, faşizme ve gericiliğe karşı duyduğu öfke ve nefreti kendi açtıkları kanala akıtmaya çalışmaktadırlar. Taraftar toplayarak güçlenmeyi hedeflemektedirler.

İkinci olarak halkın bilincini çarpıtmaya, düzene karşı yükselen halk muhalefetini gene düzenin sınırları içerisinde tutmayı hedeflemektedirler. Bütün kötülüklerin temelini sadece Kontr-Gerilla cinayet şebekesinin bir koluna bağlayarak, emekçi halkın düzene karşı yükselen mücadelesini yumuşatmaya çalışmaktadırlar. Komprador-feodal düzenin bütününü aklamaktadırlar. Aynı zamanda da emekçi halkın Kontr-Gerilla ve MHP gibi özel cinayet örgütlerine karşı yürüttüğü mücadeleyi hedefinden saptırmaya çalışmaktadırlar.

Ve üçüncü olarak kendi taraftarları arasındaki hoşnutsuzluğu yatıştırmaya çalışmaktadırlar. Devrimci ve sınıf mücadelesinden yanaymış gibi gözü kerek, Çinli revizyonistlerin ve kendilerinin Tito konusunda ve diğer bir çok konuda açığa çıkan karşı-devrimci yüzlerinin gizlenmesine, taraftarlarının bu konudaki hoşnutsuzluklarını bu yolla bastırmaya çalışmaktadırlar.

Ama bütün bu çabalar

Baş.ta.sa.8'de

boşuna.

Hiç bir göstermelik faaliyet onların karşı-devrimci karakterlerini gizleyemeyecektir ve gizleyememektedir.

HALKIN KURTULUŞU yayınıdır

GENÇLİK

40. SAYI ÇIKTI

- YENİ ÖĞRETİM YILI VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELE SORUNU
- ŞİLİ İHTİLALCİ KOMÜNİST PARTİSİ VE MİR ARASINDA GELİŞEN EYLEM BİRLİĞİ ÖRNEK OLMALIDIR
- EMEKÇİ HALKIN GECEKONDUSUNU YIKAN ECEVİT, YURTLARI ÖĞRENCİLERE KAPATIYOR
- - İHTİYACI OLAN HER ÖĞRENCİYE YURT HAKKI
- GENÇLİK ÖRGÜTLERİNİN EMEKÇİ GENÇLİĞİ KAZANMA FAALİYETLERİ GELİŞİYOR

EMEKÇİ GENÇLİK GECESİ

YER : TEPEBAŞI GAZİNOSU/İSTANBUL
TARİH: 7.10.1978
SAAT : 19.00

Neyin mirası

Baş.ta.sa.1'de

faşist MC'nin eli kanlı ortakları ve onların yandaşları...

Fakat bütün bu karşı-devrimcilerin üzerinde birleştikleri ve hepsinin de itiraf etmek zorunda kaldığı bir temel vardır: Halk üzerinde estirilen baskı, terör ve soygunun varlığının kabul edilmesi ve bunun giderek daha da pekişiyor olması. Ama hepsi de bunun temellerinin ortaya çıkmasından titizlikle kaçınmakta, hepsinin de emekçi halk bu soygun ve sömürünün temelini kavrar diye ödleri kopmaktadır.

Ama bunların hepsi de sadece boş çabalar olarak kalmaktadır. Çünkü emekçi halk kitleleri komprador-feodal düzenin, kapitalizmin sömürü, soygun, kan ve zulüm demek olduğunu kendi tecrübesi ile giderek daha çok kavramaktadır.

Ve Demirellerin, Türkeşlerin, Erbakanların ve Ecevitlerin bu sömürü ve soygun düzenini ayakta tutmaya çalışan payandalar olduğunu bilmektedir. Bunlar arasındaki çatışmanın temelini, halk üzerindeki baskı ve soygun tedbirlerinin hangi metodlarla yürütüleceği konusunun oluşturduğunu bugün daha iyi görebilmektedir.

Evet, bugün ortada bir 'enkaz' vardır. Bu, komprador-feodal düzenin bizzat kendisidir. Demireller, Türkeşler, Ecevitler bu 'enkazın' bir ürünü olan sömürü ve soygunu emekçi halkın sırtına yıkmanın birer aletidir.

Hiç bir demagoji emekçi halkın mücadelesini engelleyemeyecek ve bu 'enkazın' içinden yepyeni bir Türkiye, önü sosyalizm olan bağımsız ve demokratik bir Türkiye doğacaktır.

Yeni Türkiye, işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin kolları üzerinde yükselecektir.

Kontr-Gerilla şefleri ile Aydınlık-TİKP şefleri arasında halkın mücadelesini şu ya da bu yollarla bastırma, düzeni,mevcut bürokratik-militarist yapıyı savunma ve koruma konusunda ve devrimcilere karşı silahlı-pusulu saldırı ve cinayetler düzenleme konusunda hiç bir ayrılık yoktur, tam tersine farklı noktalardan kalkıyor olsalar bile tam bir ayniyet vardır.

"KONTR-GERİLLA'NIN KOLU" KİM ?

İşte Kontr-gerilla çetesinin bir katliamı

1 Mayıs 1977 Taksim Katliamı : 36 Ölü

İşte TİKP çetesinin cinayetleri

TİKP Çetesinin silahlı-pusulu saldırısı sonucunda üç proleter devrimcinin öldürülmesi : Oktay Çiğdemal, Faysal Kelleci, Yusuf Dal

AYDINLIK GAZETESİNİN KONTR-GERİLLA YAYINI ÜZERİNE

Günlük Aydınlık gazetesi belli bir dönemden bu yana Kontr-Gerilla 'aleyhinde' bir kampanya yürütmektedir. Kontr-Gerilla'ya ait listeler ve belgeler yayınlanmakta,gazetenin sayfalarında Kontr Gerilla şeflerinin ve militanlarının isimlerine ve resimlerine yer verilmektedir.

Kanlı cinayetlerin perde arkasındaki şeflerinin deşifre edilmesi, açığa çıkarılması iyi ve olumlu bir şeydir. Devrimciler ve emekçi halk, karşı-devrimciler arasındaki tepişmelerin bir sonucu olarak düzenin pisliklerinin bir bir ortaya dökülmesinden ve emekçi halka yönelen cinayet ve saldırıların yöneten eli kanlı katillerin, tek tek ve isim isim deşifre edilmesinden her zaman yararlanmıştır ve yararlanmaktadır. Elbette bugün faşist diktatörlüğün özel bir cinayet mangasının ve bu cinayet örgütünün şeflerinin açığa çıkarılmasında emekçi halkın ve devrimcilerin yürüttüğü uzun dönemli mücadelenin de önemli bir payı vardır.

Fakat Aydınlık gazetesi anti-Kontr-Gerilla bir kampanya yürütürken daha mevcut komprador- feodal düzeni ve bürokratik-militarist devleti savunmaya, kitlelerin bilincini çarpıtmaya ve dikkatleri esas meseleden, devrimden uzaklaştırmaya özel bir önem vermekte, sürekli olarak emperyalizmi, emperyalizmin vahşetini, düzeni ve militarist devleti aklamaya, düzenin pisliklerini ve cinayetlerin sorumluluğunu sadece bir kaç eli kanlı çetenin omuzlarına yıkmaya çalışmaktadır.

Olayın ilgi çekici diğer bir yanı da, Aydınlık gazetesi böyle bir kampanya yürütürken, bir yandan gazetemizin sürekli ismini vererek proleter devrimcileri "Kontr Gerilla'nın bir kolu" olarak ilan etmekte; bir yandan da proleter devrimcileri hedef alan kışkırtmalarda bulunmaktadır.Sahte ihbarlarla ve kışkırtmalarla proleter devrimcileri hedef göstermekte ve bizzat kendi taraftarlarına yol göstermektedir. Aynı zamanda da devrimci potansiyelin, devrimci halk hareketinin yoğun olduğu bölgelerde devlet şiddetinin daha yoğun bir şekilde uygulanması için davetiye çıkarmaktadır.

TİKP-Aydınlık katiller de Kontr-gerillacı katiller gibi emekçilere ve proleter devrimcilere karşı ve silahlı saldırılar düzenlemekte, pusu kurmakta, devrimci katletmektedir. Oktay, Faysal, Kontr-Gerilla usulleriyle öldürülmüşlerdir.

Ve bu cinayetlerin ikisi de Aydınlık gazetesinin anti Kontr-Gerilla yayınının devam ettiği dönem içerisinde işlenmiştir.

bastırma, düzeni, mevcut bürokratik-militarist yapıyı savunma ve koruma konusunda ve devrimcilere karşı silahlı-pusulu saldırı ve cinayetler düzenleme konusunda hiç bir ayrılık yoktur, tam tersine farklı noktalardan kalkıyor olsalar bile tam bir ayniyet vardır.

Kontr-gerillanın faaliyeti hangi tarihi şartlarda açıklanıyor?

Kontr-Gerilla'nın faaliyetleri ve işlediği cinayetler hangi tarihi ve siyasi koşullarda ortaya dökülmekte ve Kontr-Gerilla şeflerinin bir bölümü hangi tarihi ve siyasi koşullarda açıklanmaktadır?

Ve Aydınlık gazetesi bu belgeleri hangi koşullarda, nasıl ve hangi amaçla yayınlamaktadır?

Herşeyden önce ülkemizde sınıf mücadelesi uzun bir dönemden beri giderek şiddetlenmektedir. Devrimcilerin ve emekçi halkın resmi ve sivil faşist milislere karşı kahramanca yürüttüğü mücadele faşist katliam şebekelerinin bir çok karanlık cinayetini ortaya çıkarmış, bir çok kanlı deşifre olmuş ve yakayı ele vermiştir. Hatta sadece siyasal cephede değil, ekonomik ve sosyal cephede de düzenin bir çok pisliği ve kokuşmuşluğu gözler önüne serilmiş,gizlenemez bir hale gelmiştir.

İkinci olarak, bugün karşı-devrimin koltuk değnekliğini yapan CHP reformistleri ile bazı faşist mihraklar arasındaki çatışmanın bir sonucu olarak, CHP reformistlerinin bütün gizleme ve yalanlama çabalarına rağmen, sivil ve resmi faşist milislerin geçmişteki ve bugünkü faaliyetlerinin bir bölümü basına sızmış ve bir çok cinayetin sorumluları ve katilleri deşifre olmuştur. Saklanamaz hale gelmiştir.

Ve üçüncü olarak, bürokratik Militarist yapı içerisinde ortaya çıkan çatlaklar, çeşitli faşist grupların çatışması karşı-devrimin pisliklerini ortaya dökmüştür. Çeşitli faşist mihraklar ve bunların MİT, Kontr-Gerilla içindeki uzantıları kendilerini temize çıkarmak için birbirlerini ele vermişlerdir.

Ve bütün bunların bir sonucu olarak düzenin pislikleri daha bariz bir şekilde açığa çıkmış, bütün kirli işlerin sorumlularının; karanlık cinayet ve saldırıların sorumlu ve tertipçilerinin, adlarının yazılı olduğu belgeler sokağa dökülmüştür.

Bu durum sadece bizim ülkemizde değil, kapitalizmin buhranının derinleştiği ve sınıf mücadelesinin geliştiği bütün ülkelerde böyle olmuştur. ve böyle olmaktadır. Sıradan gazete okuyucularının bile pek iyi hatırlayacakları gibi, Amerikan tekelleri arasındaki çatışmanın yoğunlaşması ve bunun CIA içerisinde yansıması, bir sürü gizli faaliyetin ve karanlık cinayetin deşifre olmasını sağlamaktadır. Yüksek tirajlı gazeteler çarşaf çarşaf günlerce çeşitli CIA ajanlarının itiraflarını yayınlamaktadır. Watergate skandalı da bundan farklı bir olay değildir. Yunanistan'da ve Portekiz'de emekçi halkın faşist diktatörlüğe indirdiği ağır darbeler ve bu darbeler sonucunda bazı faşist mihrakların alaşağı edilmesi sonucunda, eski gizli cinayetleri açıklayanlar ve bunların katil ve sorumluları ele verenler gene eski siyasal iktidarın yandaşları, ve suç ortakları olmuştur.

Hatta daha uzağa gitmeden yakın bir zamanda ülkemizden de bununla ilgili bir çok örnek bulmak zor değildir. "Lockheed Skandalı diye adlandırılan olay bugün hâlâ herkesin hatırındadır. 12 Mart döneminin ünlü işkenceci katili Faik Türün, çevirdiği karanlık işleri geçmişte bir günlük gazeteye yazdığı yazılarda kendisi itiraf etmek zorunda kalmıştır. Gene 12 Mart döneminin Ankara'daki işkence evleri komutanı Tevfik Türüng'un 'yolsuzlukları' başka bir suç ortağı tarafından kamuoyuna açıklanmıştır. Bu konuda başka bir örnek de 12 Mart döneminde Kurulan Nihat Erim Hükümetinde Başbakan Yardımcılığı yapmış olan Sadi Koçaş'ın bir günlük gazetede yaptığı açıklama ve itiraflardır. Sadi Koçaş kendini temize çıkarmak için, bir çok olayı deşifre etmiş ve eski 'kader arkadaşları'nın gizli faaliyetlerini açıklamıştır. İhsan Sabri Çağlayangil'in bir günlük gazetede yaptığı itirafları da hala hatırlardadır.

Bugün Kontr-Gerilla faaliyetlerinin deşifre olması, eli kanlı katillerin tek tek ve isim isim gün ışığına çıkarılması bundan farklı bir olay değildir.

Kontr-Gerilla faaliyetlerinin deşifre olmasından ve MİT ve Kontr-Gerilla içindeki kanatlar çatışmasının bir sonucu olarak, bu kanatların biri tarafından gizli faaliyetleri ve işlenen kapsayan belgeler basına verilmiştir. Aydınlık TİKP şefleri bu kanatlardan birinin yanında yer alıklarından dolayı bu belgeleri yayınlamaktadır. Aynı belgeler, Günaydın, Tercüman vb. gibi bir gazete tarafından da yapılabilirdi. Ve geçmişte yapılmıştır da. Aydınlık TİKP şefleri belgeleri bu yollarla sağladıklarını saklar aralarında açıklamaktadırlar zaten.

Bu konuda şimdilik söylenecek şey, belgelerin nereden alındığının ve kim tarafından yayınlandığının önemli olmadığıdır. Önemli olan bu belgelerin açıklanması sırasında, emekçi halka karşı saldırı ve katliamlar düzenleyen faşist diktatörlüğün özel bir cinayet mangasının faaliyetlerinin açıklanmış ve elebaşılarının deşifre olmuş olmasıdır. Bu belgelerin Aydınlık ta veya başka bir burjuva karşı-devrimci yayın organında yayınlanması, üzerinde durduğumuz konu açısından ikinci dereceden önemli bir olaydır. Kapitalist-emperyalist ülkelerde de kapitalizmin birçok kokuşmuşluğu ve bürokratik-militarist mekanizmanın gizlemiş eylemleri ve faaliyetleri bu tip tirajlı günlük gazetelerde CIA ajanları tarafından açıklanmaktadır.

Devrimciler ve emekçi halk karşı-devrimci mihraklar arasındaki çatışmalardan elbette yararlanırlar ve bunu devrim mücadelesinin ilerletilmesinde, düzenin pisliklerinin deşifre edilmesinde bir dayanak noktası olarak kullanırlar.

Bugün de proleter devrimciler ve emekçi halk kitleleri faşist diktatörlüğe ve onun özel cinayet mangaları olan Kontr-Gerilla ve MİT ve MHP'ye karşı faşist cinayet ve saldırılara karşı yürüttüğü mücadelede Kontr-Gerilla faaliyetlerinin ve eli kanlı işkenceci katillerinin deşifre olmasından devrim lehine yararlanacaktır ve yararlanmalıdır.

TİKP çetesi militarist güçlerin safında

Aydınlık-TİKP şefleri açısından da durum böyle midir? Onlar Kontr-Gerilla faaliyetlerinin açığa çıkması olmasını ve birçok kirli çamaşırın ortaya dökülmesini devrim lehine mi ... kullanmak istemektedirler? Böyle bir yayını bunun için mi sürdürmektedirler? Onlar bu belgeleri karşı-devrimi köşeye sıkıştırmak, emekçi halkın siyasi bilincini yükseltmek için mi kullanmaktadırlar?

Elbetteki hayır. Tam tersine onlar bu konuda sürdürdükleri yayınla dahi mevcut komprador-feodal yapıyı, kapitalist ve feodal düzeni, emperyalist sömürüyü gizlemekte, hakim sınıfların siyasi iktidarını ve onun bir biçimi olan bugünkü faşist diktatörlüğü aklamaktadır. Kontr- Gerilla faaliyetlerini ve eli kanlı katilleri mevcut düzenden ve egemen sınıfların siyasal iktidarının biçimlenmesinden soyutlamakta ve koparmaktadır. Aydınlık TIKP şefleri düzenin kokuşmuşluğunu ne siyasi cinayetleri ve emekçi halka karşı yönelen faşist saldırı ve katliamları sadece gözü dönmüş, sadist bir grup katil şebekesine mal ederek düzeni, faşist diktatörlüğü gözlerden saklamaktadır.

Burjuvazi de kapitalizmin kokuşmuşluğunun ayyuka çıktığı dönemlerde , kitleleri böyle bir demogoji ile zehirlemeye, kitlelerin siyasi bilincini bu yolla çarpıtmaya çalışır. Kötülükleri kötü siyasetçilerin varlığına bağlayarak, kötü siyasetçilerin yerine 'iyi' siyasetçilerin getirilmesi gerektiğini söylerler. Ve düzeni böyle yollarla korumaya çalışırlar. Bugün Aydınlık-TIKP revizyonistleri Komprador burjuvazi ve feodal toprak ağalarının bu demogojisine cephaneliğine yeni paslı silahlarla katılmaktadırlar. Revizyonist şefler skolastik ve idealist dünya görüşlerinin bir sonucu olarak, tıpkı burjuvazi gibi, bütün kötülüklerin temelini sadece Kontr-Gerilla şeflerinin bir bölümüne bağlamakta ve bütün propoganda ve taleplerini bunlarla sınırlı tutmaktadırlar.

Hatta onlar, sadece düzeni ve faşist diktatörlüğü aklamakla kalmamakta fakat aynı zamanda faşist diktatörlüğün özel cinayet örgütleri MİT, Kontr-Gerilla'nın bir kanadını'da aklamakta, temize çıkarmaktadır. Bu durumda da propoganda ve teşhir faaliyetini sadece cinayet mangalarının bir kanadına yönelik olarak yürütmektedir. Bunun için de ileri sürdüğü talepleri sadece Kontr-Gerilla ve MİT sorumlularının (yayınladığı belgelerde ismi geçenlerin) cezalandırılması ile sınırlandırmaktadır.. CHP hükümetini de sadece bunlardan hesap sormadığı için eleştirmektedir.

Özetlersek, Aydınlık gazetesinin anti- Kontr-Gerilla yayınında da açıkça görüleceği gibi, Aydınlık TİKP şefleri sadece mevcut düzeni ve faşist diktatörlüğü savunmakla kalmamakta, daha da ileri giderek bugün militarist güçlerin safında, MİT, Kontr-gerilla ve MHP gibi faşist diktatörlüğün özel cinayet mangalarının, safında onlar içindeki kliklerin birinin yanında açıkça yer almakta, ve onların halka ve devrimcilere karşı yönelttiği saldırı ve katliamların yanıbaşında bulunmaktadırlar.

Ve onlarla kader birliği ettiği için, düzeni koruma, halk hareketini bastırma konusunda onlarla birleştiği için devlet şiddetinden medet ummakta Kontr-Gerilla şeflerinin usullerini kullanarak devrimcilere silahlı saldırılar düzenlemekte, devrimcileri pusu kurarak katletmektedir.

Geçmişte PDA hareketinin özelliği reformist-revizyonist bir hareket olmasıydı. Ama bugün Aydınlık TİKP grubu Hua-Teng kliğinin sosyal-emperyalist politikasına karşı-devrimci politikasına bağlı olarak giderek saldırganlaşmakta ve hızla sosyal-faşist bir grup haline gelmektedir. Çinli revizyonistler Amerikan emperyalistlerinin şemsi-

Dev.Sa.7.Sü.6'da

Bugün devrimle karşı-devrim arasındaki çatışmada artık iyice ve açık bir şekilde karşı-devrim saflarında yer almış olan ve hızla sosyal-faşist bir örgüt haline dönüşmekte olan TİKP'in, yarın sosyal-emperyalizmin siyasal işbirlikçileri ile, sosyal-faşist partiler ile, halka karşı işbirliğini yapmamasının hiç bir garantisi yoktur. Çünkü onlar arasındaki bugünkü çatışmanın özü karşı-devrimciler arasındaki bir çatışmadır.

Aydınlık-TİKP şefleri sadece mevcut düzeni ve faşist diktatörlüğü savunmakla kalmamakta, daha da ileri olarak bugün militarist güçlerin safında, MİT, Kontr-Gerilla ve MHP gibi faşist diktatörlüğün özel cinayet mangalarının safında, onlar içindeki kliklerin birinin yanında açıkça yer almakta, ve onların halka ve devrimcilere karşı yönelttiği saldırı ve katliamların yanıbaşında bulunmaktadır.

Günlük Aydınlık gazetesinde özellikle Kontr-Gerilla yayınının başlamasından sonra Aydınlık-TİKP revizyonist şefleri devrimcilik konusunda bol ahkam kesmekte, başta proleter devrimciler olmak üzere anti-faşist, yurtsever ve demokratı "Kontr gerilla'nın kolu" olarak suçlamaktadır. Ama pratik sınıf mücadelesi kimin Kontr-Gerilla'nın bir kolu olduğunu, kimin kaderini Kontr-Gerilla'nın bir kanadına bağladığını ve onların usulleriyle çalıştığını göstermektedir. Aydınlık-TİKP şefleri ile Kontr-Gerilla şefleri arasında halkın mücadelesi şu veya bu yollarla

HALKIN KURTULUŞU

Devrimci platform ile revizyonist platform arasındaki farklılık

Aydınlık gazetesi Kontr-gerilla yayınını sürdürürken sadece ismini verdiği Kontr-gerilla şeflerinin cezalandırılması talebini ileri sürmekte ve CHP hükümetini de sadece bu açıdan, Kontr-gerilla şeflerinin üzerine gitmediği için eleştirmektedir.

Halbuki meselenin esası sadece deşifre edilmiş Kontr-gerilla şeflerinin cezalandırılması mıdır? Başka bir deyimle işçi sınıfı ve ezilen halk kitleleri sadece Kontr-gerilla şeflerinin cezalandırılması talebi ile yetinebilir mi? Elbette ki hayır. İşçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri ve onların öncüsü devrimci proletarya hareketi hiç bir zaman sadece bu tip kısmi taleplerle ve bunların gerçekleştirilmesiyle yetinemez. O bugünkü bürokratik-militarist devletin parçalanması talebine bağlı olarak faşist diktatörlüğün MİT,Kontr-gerilla, MHP vb. gibi resmi ve sivil faşist cinayet şebekelerinin ve kurumlarının dağıtılmasını savunur ve bu talebini gerçekleştirmek için mücadele eder.

Bütün burjuva siyasi akım ve siyasetlerle devrimci proletaryanın siyaseti arasındaki temel farklılık işte buradadır. 'Sol' maskeli bütün burjuva siyasi hareketlerin platformu reformist, devrimci proletarya hareketinin platformu ise devrimcidir.

Aydınlık-TİKP şefleri devrime karşı oldukları için, faşist diktatörlüğün koruyucusu oldukları için MHP'nin kapatılması,MİT, Kontr-gerilla içinde birtakım düzenlemelerin yapılmasını istemektedirler.

Zaten onların Kontr-gerilla yayını ve temelde CHP hükümetine yaptıkları 'uyarılar' da buna yöneliktir.

Sahte T"K"P'nin savundukları da bundan farklı değildir. Sosyal-emperyalistlerin beslemesi İ.Bilen her gün 'Bizim Radyo' adlı borazandan MİT içinde yeni düzenlemeler yapılması çağrısında bulunmakta, Kontr-gerilla şeflerine arka çıkmaktadır.

Bürokratik-militarist devletin parçalanmaması ve onun MİT,Kontr-gerilla vb. gibi kurumlarının dağıtılmaması konusunda T"K"P ile TİKP arasında özde hiç bir farklılık yoktur.Onlar arasındaki dalaşma gerici niteliktedir ve bu dalaşma onların her birinin farklı emperyalist mihrakların ve egemen sınıfların arasında farklı kliklerin çıkarlarını savunuyor olmasından kaynaklanmaktadır. Onları birleştiren temel, Marksizm-Leninizme düşmanlık ve işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin karşısında olmaktır.

Üstelik bugün TİKP revizyonistlerinin ve T'K'P revizyonistlerinin savunduğu bu talepleri komprador burjuvazinin ve feodal toprak ağalarının doğrudan sözcüleri belli dönemlerde savunmaktadırlar ve devletin çeşitli kurumlarında bazı dönemlerde yeni düzenlemelere gitmektedirler.

Çünkü devletin temellerine dokunmadan yapılacak 'düzenlemeler' işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin değil, doğrudan doğruya egemen sınıfların ve emperyalistlerin yararınadır.

Ve bugün bütün revizyonistler bu konuda egemen sınıflarla ve emperyalistlerle tam bir görüş ve eylem birliği içindedirler.

Onların siyaseti ve platformu düzeni korumanın ve sağlamlıştırmanın bir aracıdır.

Devrimci proletaryanın siyaseti ve platformu ise düzeni yıkmanın, bürokratik- militarist mekanizmayı bütün kurumlarıyla birlikte dağıtmanın bir aracıdır ve ufukta doğmakta olan proletaryanın devrimci partisi bu platforma dayanarak kitleleri örgütleyecek ve emekçi halkın faşist diktatörlüğü yıkma mücadelesine önderlik edecektir.

Devrimci proletarya faşist diktatörlüğün yıkılması, bürokratik-militarist devletin dağıtılması temel talebine bağlı olarak, MİT,Kontr-gerilla, siyasi polis örgütleri , Toplum Polisi, Jandarma Komando Birlikleri ve MHP gibi sivil faşist milis örgütlerin dağıtılmasını savunur ve bunun için mücadele eder. Devrimci proletarya hareketi sadece işkenceci katillerin cezalandırılması talebi ile yetinemez.

Her türden revizyonist ise düzeni korumayı, bürokratik-militarist mekanizmayı bütün organları ile birlikte ayakta tutmayı temel alır, ve bu organlar içinde egemen sınıflar yararına sadece yeni birtakım 'düzenlemelerden' yanadır.

İşte revizyonizm-reformizm ile Marksizm-Leninizm arasındaki temel farklılık budur...